

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Godina I. - Broj 12

izlazi subotom

Zagreb, 24. svibnja 2008.

Sadržaj:

- 2.....Razgovor
- 5.....Zgodopis
- 13.....Osvrti
- 27.....Oživljena povijest
- 31.....Hrvatski Jezik
- 32.....Podlistak
- 34.....Roman
- 37.....Ispovjednikov kutak
- 38.....Kola i
- 39..... itatelji

Razgovor

Može, i stvarno i formalno. Naime, mnogi su išli prema Mariboru i tu su zarobljeni. Mnogo više ih je zarobljeno u Dravogradu. Najviše nas je bilo na Bleiburškom polju, pa sam i po tome „Bleiburgovac“. Inače je Bleiburg samo simbol te velike nesreće. Na bleibuškom polju nije bilo pokolja, ali je pokolj poeo odmah nakon što smo u četveroredu krenuli prema 60 km udaljenom Mariboru.

Stranica 2

Zgodopis

Kako je postalo jasno da daljnja borba protiv partizana nema smisla, dr. Ante Pavelić zapovijedio je povlačenje svih Ustaških vojnih trupa prema zapadu, u Austriju, gdje su se namjeravali predati Britanskoj i Americi kojim vojsci.

Stranica 7

Gori grad...

OSTAVLJENI NA CJEDILU

Kronike su neumoljive. I kad nam to ne odgovara govore istinu. Takve su i sljedeće, dobro nam znane, činjenice:

„Bruno Bušić, u svojoj studiji Demografski gubitci iz 1977. godine, iznosi da je pučanstvo Srbije 1948. godine brojilo 800.000 osoba više nego li 1931. godine, dok je broj Hrvata opao za 8.700 ili za 0,2 posto. Ako se tomu pribroji 230.000 hrvatskih izbjeglica, koliko ih procjenjuju beogradski izvori, te 200.000 nerođene djece – onda sveukupni gubitci Hrvata na strani NDH iznose 885.000 ljudi – dok oni u Srbiji, Vojvodini i na Kosovu iznose 575.000.“

Slijedi logično pitanje, tko je tomu kriv? Mislimo li pritom na hrvatske neprijatelje, kao uzrocnike toga manjaka Hrvata, ne možemo pogriješiti. Nu, ne možemo do kraja niti reći i potpunu istinu, jer se razlozi za te zle i pogubne posljedice nalaze i na drugoj strani. Hoćemo li, u tome leži tako velik udio naivnosti, ali i nespремnosti, pa i krivnje hrvatskih ratnih i političkih vođa, a da se ne rekne i koja teža riječ, koja bi itekako bila na mjestu. Svibanj je mjesec 1945. godine. Hrvatska vojska vodi žestoke i ogorčene bitke s partizanima i etnicima. Ne može se baš reći neuspješne. Dapače. Tek nekoliko dana kasnije opet je pokolj

hrvatske vojnice, koja je brojila preko 250.000 prekaljenih boraca. Opet ratna nemoć? Nedostatak hrane i strijeljiva, kako se esto zna reći? Moguće, ali to se moglo, i moralo, znati barem još tijekom 1944. godine. I pripremiti se za teške dane. Toga, međutim, nije bilo, a vojska se na vrijeme sklonila u debelu sigurnost skrovišta na Zapadu.

Studenj je mjesec 1991. godine. Bliži se kraj. Očajna skupina hrvatskih branitelja ne da Vukovar, ali i čekaju pomoć. Od njih međutim ništa. Jugokomunističke horde zauzimaju grad, kolju i ubijaju sve što im se našlo pod rukom. Hrvatske vojnike, za to vrijeme, mirno ispijaju kavu u Zagrebu, koji se zgražava nad onih nekoliko granata koje su ga pogodile.

Danas, 2008. godine, u Hercegovini smo. Isto. Vojska i njihovi pripuzi napuniše džepove, do vrha, brinući o zabavi i što ugodnijem životu, osim Mostara do Zagreba i Geneve. A narod, tamošnji Hrvati, a branitelji, a obitelji poginulih branitelja, čekaju koricu kruha, ostavljeni na milost i nemilost onima koji su upravo preko njihovih leđa i tijela nadirali prema Hrvatskoj.

Zašto i dokad?

DO BLEIBURGA I NATRAG

RATNA SJE ANJA

prof. FILIPA ORLUKI A

Interview - dr. sc. Tomislav Dragun

Pitanje:

Gospodine profesore može li se Vas nazvati „pravim Bleiburgerom“?

Odgovor:

Može, i stvarno i formalno. Naime, mnogi su išli prema Mariboru i tu su zarobljeni. Mnogo više ih je zarobljeno u Dravogradu. Najviše nas je bilo na Bleiburškom polju, pa sam i po tome „Bleiburgovac“. Inače je Bleiburg samo simbol te velike nesreće. Na bleibuškom polju nije bilo pokolja, ali je pokolj poeo odmah nakon što smo u etveroredu krenuli prema 60 km udaljenom Mariboru.

Pitanje:

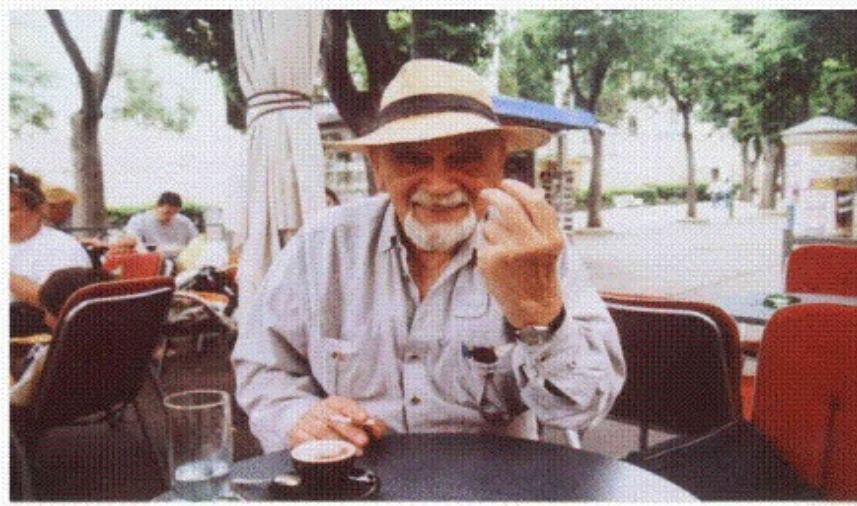
Što ste Vi još? Bavite li se s neim, osim što se prisjećate stravi njih Bleiburških dana?

Odgovor:

Ja nipošto nisam opsjednut Bleiburgom. Ne znam mrziti, a svjestan sam da prošlost ne možemo promijeniti. Po edukaciji sam fizičar, itav sam radni vijek proveo u industriji, objavio sam i tri tehničke knjige i još tri kao interna izdanja za pojedine tvornice. Osim toga, još tri u netehničkim područjima. No od rane mladosti sam bio živo zainteresiran da shvatim ono što bih danas nazvao socijalnom antropologijom. Uz to pažljivo pratim buran razvoj znanosti – od molekularne biologije i genetike, pa do astrofizike.

Prošle sam godine poeo pisati monografiju pod radnim naslovom: „Svjedok povijesti“. Upravo tekstove iz tog rukopisa koristim za objavljivanje na hrvatskom Internet portalu u Švicarskoj www.croatia.ch.

obzira što su se u blizini grada stalno vodile borbe, Tuzla je bila relativno miran grad. Do dolaska partizana u Tuzli je na temelju sudskih presuda strijeljano 7 majevih etnika,

Filip Orlučki, fizičar i publicist iz Pule, danas

Pitanje:

I onda, vratimo se „Svibanjskom putovanju u Austriju“, jeste li se za njega dugo pripremali ili ste onako naglo, iznenada, na nj krenuli?

Odgovor:

Kada smo krenuli, a ja sam krenuo iz Tuzle još u jesen 1944. - nitko nije mislio o Austriji. Povla ili smo se i o ekivali da se nekako situacija promijeni.

Pitanje:

Tko Vas je potakao na taj put ili ste se tek onako zaputili prema sjeveru, željni avanture?

Odgovor:

Nije me morao nitko poticati. Nisam trebao slušati nikakvu propagandu. Svjedok sam onoga što su partizani učinili kad su u jesen 1943. osvojili Tuzlu. Bez

dok su u etrdesetdnevnom orgijanju partizani bez ikakvih presuda pobili preko 170 civila i oko 300 vojnika. Kad se vojska u jesen 1944. povlačila, krenuo sam s njima.

Pitanje:

Kako se putovalo? Što ste jeli i pili? Gdje ste spavali? Zapravo, koliko je uopće trajala ta „ekskurzija“ na Bleiburško polje?

Odgovor:

Spomenuto samo zadnji dio puta. Iz Derventa sam s roditeljima, mlađim bratom i dvije mlađe sestre (11 i 2 godine) krenuo 11. travnja. U Zagreb smo stigli 28. travnja. Sje sam se samo jednog spavanja u Dubrovcu, nakon što smo amcem prešli preko Save. Ne sje am se što smo jeli do Zagreba, a od Zagreba sam jeo lipovo i bukovo lišće. Iz Zagreba

sam s ocem krenuo 6. svibnja. Na Bleiburško polje smo stigli ujutro 15. svibnja.

Maribor smo stigli sutradan nešto prije zalaska sunca. Tu je bilo

domobrani i civili na drugu stranu. Ja sam imao svjedožbu polugodišta šestog razreda gimnazije, otac je bio željezni ar, pa smo se bez problema uklju ili me u civile.

Pitanje:

Krajnje Vam je određite bilo, gdje? Kakav vam je nadzor dodijeljen i koliko je trajao?

Odgovor:

Išli smo bez ikakve pratnje sve do slovensko-hrvatske granice. Tu je bila prva rigorozna kontrola. Otac je bio u željezniarskoj odje i, a ja sam imao svjedožbu, pa smo opet sretno prošli dalje. Ve ina je drugih muškaraca nekamo odvedena. Velikoj smo se opasnosti izložili tek rano ujutro u Donjoj Stubici. Krenuli smo stazom da bismo preko Sljemena došli u Zagreb, ali su nas partizani zaustavili tvrde i da idemo ustašama i strpali au nas u improvizirani zatvor u jednoj obitelji ku i.

Prema Austriji

Pitanje:

Je li bilo usputnih borbenih arki? Ja se, na primjer, esto sjetim jednog krajputaša, svježeg groba obilježenog granama utrgnutim s grmlja koje je raslo uz cestu. Partizani su pucali s obližnjeg brda, zapadno od nas, ali su ih hrvatski vojnici ubrzo utišali.

Odgovor:

Borbenih je arki po okolnim brdima bilo samo u zadnja dva dana putovanja. No, nisam vidio da je itko poginuo.

Pitanje:

Koliko ste se dugo zadržali u Austriji, prije nego li se krenulo s povratkom? Što ste tamo radili? Opet moje malo osobno sje anje. Majka me povela na obližnji potok, gdje je prala rublje. Odlutao sam od nje, izgubio se u mnoštvu. Ali su me „ujke“ pronašle i dovele „doma“.

Odgovor:

Vojska je kapitulirala oko pola pet poslije podne. U etveroredu smo krenuli prema Mariboru oko pola sedam, a u

i pojedina nog ubijanja, ali i rafalne paljbe iz automata po koloni. No, to je duga ka pri a koju su ve mnogi ispri ali – onako kako su to oni doživjeli.

Pitanje:

Na povratku Maribor, pa ... Kako je to izgledalo?

Rano ujutro velika kolona civila i vojnika ulazi na Bleiburško polje.

Odgovor:

U Mariboru sam spavao na plo niku, a kad sam se ujutro probudio ve je bilo po elo odvajanje: ustaše na jednu, a

Ja sam odmah legao spavati, povremeno me je i po danu i no u budio ulazak grupa hrvatskih vojnika. Kad sam se ujutro probudio, u sobi smo bili

samo otac i ja. Uskoro je ušla jedna partizanka i pitala nas što emo mi tu. Kad sam joj rekao što se dogodilo, ona je ljutito rekla:

„Pa mogli smo i vas no as ubiti.“

To „i“ mi se duboko usjeklo u pam enje, jer sam istog trena postao svjetan da su pobijeni svi oni vojnici koji su ulazili u sobu.

U Zagreb smo sretno stigli. ak i ne ra unaju i sre u preživljavanja, za razliku od ogromnog broja jadnika na duga kim križ-

nim putovima i mjesecima patnje u logorima. Otac i ja smo se vrlo brzo izvukli iz tog kombajna smrti i mu enja. Bogu hvala!

Pitanje:

Jeste li kasnije susretali nekoga iz tih Vaših mladena kih, ali ratnih dana?

Odgovor:

Sreo sam zapravo samo jednog krajem devedesetih. On mi je ispri ao da je iz njegove bojne, ustaške željezni ke vojnice, od 700 momaka koji su stigli do

Maribora, samo njih sedam preživjelo. Presvukli su se u domobranske odore, bili po šest mjesecu u logorima, odslužili po tri mjeseca u jugo-vojsci i nakon toga pušteni ku ama

Na kraju:

Hvala Vam na razgovoru g. profesore.

NAJAVA

U sljedećem broju Glasnika objavljujemo prvi dio članka

dr. sc. Tomislava Draguna

KAKO SU MILAN KOVAČ, STIPE HRKAČ, JAKO ANDABAK, GROF GEORG ELTZ VUKOVARSKI, MILAN HORVAT, DARKO OSTOJA & COMP. OPLJAČKALI VIŠE MILIJARDI KUNA OD 227.882 HRVATSKA BRANITELJA I PROGNAVNIKA

Milan Kovač

Stipe Hrkač

Jako Andabak

Grof Georg Eltz Vukovarski

Milan Horvat

Darko Ostoja

WANTED

MUSTAFA

dr. sc. Tomislav Dragun

Nisam vidio Mustafu od Bleiburga. Do e onda Hrvatska država, sjeti se Mustafa 1945. godine, pa i mene.

Evo ga iz Amerike pravo podno Sljemena.

Šetamo Zagrebom i pri amo o hrvatskoj lisnici u hrvatskom džepu. Razgovaramo i gledamo: Uni, Volks, Rei ... Malo zatim: DEUTSCHE BANK, ALLIANZ, ERSTEUNDSTEIERMARKISCHE BANK.

udi se Mustafa. To li je slobodna i nezavisna Hrvatska.

Što li nas eka na Gornjem gradu? Sre om, oho, pa Trg Sv. Marka još je tu. Raduje se Mustafa i predlaže da odemo do Cibone.

Gledao je on mnoge povijesne sudare iz te dvorane na TV, veselio se i žalostio. Sada bi ju i posjetio, da se od srca nauživa, uživo.

"Danas nastupaju za Cibonu ... Penn, Smith ...

E moj Mustafa, nije više u trendu ono "svoja država". Globalizacija ima svoje aršine. ovjek tako nosi kravatu, zna i Hrvat je.

Što je bolan napravio Hrvat, to je hrvatski proizvod. Puno je opet ljudi s kravatom, sa svih strana svijeta. Mnogo je onda i "hrvatske" robe. Živimo ti mi sada Mustafa u novoj svjetskoj Hrvatskoj.

Svejedno: Kupujmo hrvatsko!

BLEIBURG - KRIŽNI PUT HRVATSKOG NARODA

www.bhcroatia.com

Kapitulacijom III. Reicha 8. svibnja 1945 godine Nezavisna Država Hrvatska našla se u bezizlaznoj situaciji, postalo je jasno da se ne e mo i održati zbog pripadnosti poraženim silama u ratu, te da je samo pitanje trenutka kada e morati prepustiti cjeloviti svoj teritorij Titovim partizanima i Crvenoj armiji. Kako je postalo jasno da daljnja borba protiv partizana nema smisla, dr. Ante Paveli zapovijedio je povla enje svih Ustaških vojnih trupa prema zapadu, u Austriju, gdje su se namjeravali predati Britanskoj i Ameri koj vojsci. Kako je

je da e zapadne zemlje dati azil Hrvatima, te da e ih se ubrzo ponovno iskoristiti u borbi protiv komunizma.

Osim mnoštva vojnika na put prema zapadu uputili su se i mnogi civili, u strahu pred divljanjem i osvetom komunisti kog režima. Želja im je bila stiti do Klagenfurta, grada u južnoj Austriji u kojem je bilo sjedište Britanske vojske. To an broj lju-di koji su krenuli na put prema zapadu teško je re i, jer podaci dosta variraju, ali otprilike bilo je negdje izme u 200.000 hrvat-skih vojnika, mahom domobra-na i ustaša, ali i 100.000 civila.

Osim Hrvata, povla ile su se i razne druge postrojbe koje su se borile na strani Reicha, poput slovenskih belogardejaca, srpskih etnika i ljoti evaca, ruskih i bjeloruskih Kozaka, zatim razne ukrajinske, bugarske i maarske postrojbe, kao i ostaci francuskih i rumunjskih SS divizija.

Izlazivši iz Hrvatske, kolone izbjeglica i vojnika kretale su se u više pravaca, ali je svima bio isti, ve spomenuti cilj – Klagenfurt. Ve ina Hrvata krenula je iz Zagreba prema Celju, zatim preko Slovenj Gradeca i Dravograda prema Austrijskoj granici. Partizani su ve stigli do granice kada je navirala kolona, te su je okružili i namjeravali razoružati. Ipak, u koloni se još uvijek nalazilo dosta naoružanih vojnika, spremnih na sukob, te je došlo do žestoke borbe na život i smrt. Kako tvrde preživjeli, nikome nije bilo ništa važno nego pobijediti partizane i prije i austrijsku granicu. Znali su, ne uspiju li prije i granicu eka ih sigurna smrt od partizanske ruke, dakle, bilo im je svejedno ho e li poginuti u borbi ili nakon nje. Partizanski obru su uspjeli slomiti, te je 25.000 vojnika otvorilo koridor preko granice. im bi ugledali Engleze, ustaše, belogardejci i ostali vojnici po eli bi odbacivati oružje koje su posjedovali i predavati se gdje god je to bilo mogu e. Ubrzo je stigla vijest da su partizani tako er prešli austrijsku granicu, da ih se mnogo nalazi i u samome Klagenfurtu, pa se polako me u ljude po eo uvla iti nemir.

Tako er moramo spomenuti i drugi koridor kojim su putovali mnogi civili, ali i vojnici prema Austriji, a to je bilo preko Ljubljane, Kranja, te kasnije do Trži a. Ve ina ljudi stigla je do

Trži a vlakom, a dalje su trebali kroz tunel ispod Julijskih Alpi u Austriju. Zajedno s njima su se povla ile i mnoge njema ke postrojbe, prije svega iz Armijske grupe E. Ulaz u tunel uvalo je nekoliko njema kih vojnika, koji su rukovodili povla enjem tako da su prednost imale njema ke snage u povla enju, ali ubrzo su slovenski belogardejci otvorili vatru na njih, te je gomila nahrllila u tunel. Izašavši nakon dugog hodanja kroz mra an tunel na drugu stranu, svi su polijegali po okolnim livadama i odmarali se, znaju i da su uspjeli pobje i partizanima, te da su sada na tlu pod britanskim zapovjedništvom. Dio izbjeglica i vojnika koji su došli na teritorij Austrije završio je u zarobljeni kom logoru pokraj Viktringa, na Bleiburškom polju, ekaju i tamo u neizvjesnosti ishod svoje sudbine.

15. svibnja 1945 godine klju ni doga aji odvijali su se u dvorcu pokraj Bleiburga, na jednom brežuljku koji je dominirao cijelom dolinom. Tu je bio stožer britanskog generala Scotta, koji je svojom vojskom preprije io daljnje putovanje Hrvata i ostalih izbjeglica pred komunizmom prema Klagenfurtu, gdje su se namjeravali kona no predati vrhovnom štabu britanske vojske. Kolona od više od

100.000 ljudi sakupila se na Bleiburškom polju. Pred njima nalazila se velika skupina engleske vojske, uglavnom tenkovske divizije, te su ih redovito nadlijetali Spitfire avioni. Po okolnim brežuljcima i šumama sakupila se povelika skupina partizana koji su ve zauzeli prijete i borbeni položaj, iako nisu nigdje vojno djelovali.

General Scott je najprije u svoj dvorac pozvao elnike partizana, te s njima razgovarao o mogu nostima. Iako su oni inzistirali na vojnoj intervenciji i obra unu s naoružanim Hrvatima, vrlo im je brzo postalo jasno kako je takav potez iznimno opasan i za njih i za Engleze, jer je ve ina Hrvata koji su se našli na polju još uvijek nosila oružje. Predložio im je da zatraže predaju i razoružanje Hrvata, što su oni prihvatili. Nekoliko sati kasnije, u pratnji britanskih vojnika u Scottov stožer stiglo je izaslanstvo hrvatskih generala, to nije njih trojica. Klju nu ulogu u tom razgovoru odigrao je general Heren i , koji je popustio zahtjevima Britanaca i potpisao kapitulaciju, te izdao nare enje da se razoruža svaki hrvatski vojnik.

Vidjevši da su Hrvati razoružani, te da se više ne mogu braniti, partizani su nahrllili iz šuma te zapo eli stravi an pokolj pucaju i iz mitraljeza po nenaoružanom mnoštvu bivših vojnika, civila, žena i djece. Prema rije ima o evidaca, ljudi su padali poput snopova, mrtva tijela su bila posvuda, dok su preživjeli pani no pokušavali bježati, ali nisu imali više kamo. Britanski vojnici su bili uglavnom na drugoj strani brežuljka u to vrijeme, te pokolj nisu ni vidjeli, jedino je svemu tome svjedo ila jedna postrojba

mahom Iraca, koji su duboko suosje ali s „malim katoli kim narodom tako bogate, ali i napa ene prošlosti.“

13. svibnja 1945. kod Gornjeg Doli a 17. udarna divizija iz 3. armije JA napala hrvatsku kolonu kojoj su odstupnicu držali pripadnici "Crne Legije" i "Poglavnikovog Tjelesnog Sdru ga". Vodila se teška bitka, položaji su po osam puta prelazili iz ruku jednih u ruke drugih. Iako su Hrvati imali daleko ve e gubitke, bitku su ipak uspjeli dobiti. Kona na bilanca poginulih bila je oko 300 mrtvih partizana, te oko 2.000 poginulih hrvatskih vojnika i civila koji su se našli u koloni.

14. svibnja se u dolini Meže predalo 7.000 hrvatskih vojnika partizanima koji su odlu ili odmah obra unati s golorukim zarobljenicima, te ih je 1.700 na licu mjesta pobijeno. Istog dana je manja kolona domobrana i ustaša krenula u juriš prema položajima koje su zauzeli partizani iz Slanderove brigade. Bila je to iznimno krvava bitka, esto su se vodile borbe doslovno prsa o prsa s noževima, bajunetama, te ru nim granatama.

Unato teškim gubicima Hrvati su uspjeli izvršiti proboj, te rastjerati partizane. Posljednja bitka drugog svjetskog rata u Europi zbila se 21. svibnja 1945. u Verlachu u Koruškoj, gdje su se sukobili ostaci ustaške i domobranske vojske s partizanima. Nakon jednog dana borbe razoružano je 300 ustaških i domobranskih vojnika. U Viktringu se nalazio ve spomenuti engleski zarobljeni ki logor, iz kojeg su tako er 24. svibnja 1945. poslani srpski fašisti (ljotivci), i dio slovenskih domobrana natrag u Jugoslaviju, kao i mnogo civila koji su se tamo zatekli. Tako er je i oko 40.000 Kozaka predano u ruke Crvene armije.

Mnogi Hrvati predani su u ruke partizana, koji su ih tada sustavno ubijali u kolonama smrti u kojima su ih vodili natrag u zemlju. Ubijanja su bila sustavna i nemilosrdna, kako tvrde mnogi o evidici, postupalo se s Hrvatima gore nego sa stokom koju se vodi na klanje. Likvidacije su uglavnom izvodili pripadnici VDV-a (Vojska Državne Varnosti), slovenske divizije KNOJ-a, te ponajviše Jugoslavenska Armija,

to nije tre a armija JA pod zapovjedništvom generala Koste Na a. U prvim danima po završetku drugog svjetskog rata ubijeno je 189.000 hrvatskih domobrana i civila.

Najkrvavije poprište zlo ina i masovnih likvidacija postao je Koevski Rog, gdje je mu ki ubijeno 14.000 Hrvata, 4.000 Slovenaca, 3.000 Srba, te 1.000 Crnogoraca. Koevski Rog je zbog toga postao najve a masovna grobnica protokomunisti kih boraca nakon rata. 145.000 Hrvata ubijeno je na tkz. križnom putu. Zarobljenike se ubijalo tako da bi im se svezale ruke bodljikavom žicom, pucalo u zatiljak, te ih se zatim bacalo u jame koje su esto bile pretrpane leševima. Za svaki slu aj te su masovne grobnice zasute rafalnom paljbom te ru nim granatama.

Dvije najve e kolone u kojima su se vodili zarobljenici iz Austrije natrag u Jugoslaviju bile su na relaciji Bleiburg – Maribor – Ptuj – Varaždin te Bleiburg – Celje – Krapina. Prema rije ima preživjelih, nije bilo jame ili šljun are koja nije bila zatrpna hrvatskim leševima.

Najve e masovne grobnice, osim ve spomenutog Koevskog Roga, su Tezno kraj Maribora, gdje se procjenjuje da se nalazi ukupno 50.000 hrvatskih kostura, zatim Huda Jama kraj Laškoga, rudarsko okno Barbarin Rov koje je doslovno zatrpno do kraja truplima, pa zatim zabetonirano, te okolica Zidanog Mosta. Tako er postoje i mnoge druge grobnice koje još nisu dovoljno istražene, uglavnom oko Slovenj Gradeca, Žunana, Drobljana, Gornjeg i Donjeg Doli a i Starog Trga. Posebno je potresno svjedo anstvo o evidaca iz Slovenskih

Konjica koji tvrde da je tamo pobijeno dva puta više Hrvata nego što je tada imao stanovnika jedan Maribor.

Kolone zarobljenika koji do tada još nisu bili likvidirani putovale su pješice diljem Jugoslavije. Mnogo ih je bilo likvidirano i na prostoru Hrvatske, prije svega oko Varaždina i Krapine. Tijekom puta zarobljenici su sustavno mu eni i ubijani. Jedna skupina zarobljenika odvedena je sve do Gevgelija, grada na granici Makedonije i Grčke. Mnoge masovne grobnice ostale su sve do danas nepoznate, tako da se to an broj žrtava teško može utvrditi, ali broj ubijenih Hrvata sasvim sigurno prelazi brojku od 250.000, a ako tu pribrojimo još i ubijene Slovence, Srbe i Crnogorce koji su se našli na krivoj strani u ratu, ta brojka postaje daleko veća.

Bleiburška tragedija zasigurno je jedan od najtužnijih i najcrnijih trenutaka naše prošlosti koji nikada ne smijemo zaboraviti, jer ako mali narod poput našega želi opstati ne smije više nikada dopustiti da se ovakva tragedija ponovi. I dok se danas, šezdeset godina kasnije, još uvijek progone takozvani 'nacisti ki zloinci' i bivši SS-ovci, zaista je žalosno da se niti ne pomišlja da itko odgovara za zloine koje su po inili komunisti. Dok se u našoj zemlji ruše spomen-ploče i književnicima koje se proglašava zloincima samo zato, jer su se našli na strani poraženih, dok jedan Dinko Šaki koji je posvetio cijeli svoj život neovisnosti Hrvatske sada provodi posljednje dane svojeg života iza rešetaka u vlastitoj zemlji, o Bleiburškim zloincima više gotovo nitko ni ne govori.

Zanimljivo je kako svi žele zakopati ratne sjekire kada je riječ o ubijenim Hrvatima, a kada se govori o zloincima ustaša tada se govori kako se oni ne smiju nikada zaboraviti.

Sramotno je i žalosno da se i danas slave oni koji su ove zloine zapovijedili, te oni koji su Hrvatskoj oduzeli neovisnost, koji su zatvarali i proganjali svakoga tko se otvoreno nazivao Hrvatom, te oni koji su zaslužni što je naš narod morao još jednom krvaviti bore i se za svoju slobodu. I dok se brižno uva uspomena na kumrove kog zloinca, tisuće hrvatskih heroja koji su dali svoje živote za slobodu i neovisnost ove zemlje postaju samo zaboravljene kosti u jamama diljem Hrvatske i Slovenije.

PREKO POLA MILIJUNA HRVATA I HRVATICA

PALO JE U OBRANI NDH

Krešimir Miron Begi, HOS 1941. – 1945.

NAKON izručenja većeg dijela HOS-a i izbjeglica kod Bleiburga, titovci su izvršili jedan od najgroznijih pokolja itavog rata. Oko 300.000 Hrvata i Hrvatica umoreni su na strašan način u marševima i kolonama smrti, od Bleiburga do rumunjske granice, kako procjenjuje i bivši partizanski prvak dr. Ivan Supek. Nekadanji blizki Titov suradnik Milovan Đilas nastoji sniziti taj broj na 20.000 i priznaje da je Tito zapovjedio da se taj pokolj brzo obavi, a da je u kolovozu 1945. rekao, da se „više nitko ne boji smrti“. Ivanu Meštoviću

je Tito priznao da nije mogao spriječiti srbsku osvetu. Pokolji su dokumentirani u brojnim djelima, posebno u Tragedija de Bleiburg (Estudia Croatica, B. Aires 1963.), Operation Slaughterhouse - Kladionica - (prof. Ivan Prćela - dr. Stanko Guldescu, USA 1970.) i Bleiburška tragedija hrvatskog naroda (Hrvatska Revija, prof. Vinko Nikolić, Barcelona 1975). Što se tiče odgovornosti za izručenje, znade se da su Britanci i Amerikanci najprije zaključili ili da se hrvatski vojnici prihvate kao ratni zarobljenici, ali su na tajnom sastanku u Klagenfurtu dne 13. V. 1945. britanski ministar Harold MacMillan i general Charles Keightley,

kojemu je bio podređen general Scott kod Bleiburga, zaključili ili izručenje Hrvata, vjerojatno za uzvrat za partizansko povlačenje iz Koruške. Britanski krugoval BBC rekao je početkom 1984.: „Postojala je bojazan izbijanja novog rata; postojali su golemi izbjeglički i obsekrbni problemi; Alexander i MacMillan su presjekli gordijski vor... etrdeset godina nakon događaja, gotovo svi oni, koji su bili upleteni u izvršavanje ove zapovijedi, nose u sebi duboki osjećaj stida zbog onoga što su po inili“.

God. 1950. obavljen je u Jugoslaviji popis žrtava rata, ali u nje-

ga nisu uključeni oni koji su pali na protititovskoj strani. God. 1967. dr. Ivan Klauzer izradio je u Institutu za društvena istraživanja zagreba kog sveučilišta studiju prema kojoj se vidi da u ratne žrtve na području NDH nije uneseno 455.000 mrtvih. To bi bio približan broj Hrvata koji su pali u obrani NDH - uglavnom pripadnika HOS-a. Pok. Bruno Bušić, u svojoj studiji Demografski gubitci iz 1977., iznosi da je pučanstvo Srbije

Pop Momilo

god. 1948. iznosilo 800.000 više nego li god. 1931., dok je broj Hrvata opao za 8.700 ili za 0,2 posto. Ako se pribroji 230.000 hrvatskih izbjeglica, koliko ih procjenjuju beogradski izvori, te 200.000 nerođene djece – onda sveukupni gubitci Hrvata na strani NDH iznose 885.000 - dok oni u Srbiji, Vojvodini i na Kosovu iznose 575.000. Titovci tvrde, da su tijekom rata imali 304.000 mrtvih i 425.000 ranjenih u borbi.

VELIKE OBRANBENE BORBE U OŽUJKU I TRAVNJU 1945.

Krešimir Miron Begić, HOS 1941. – 1945.

KAKO sami srbopartizanski izvori priznaju - »ustaše su branili svaku stopu svoga područja«. Teške obranbene borbe vode se krajem ožujka i tijekom itavog travnja 1945. Dne 21. III. Jugoslovenska armija vrši više napadajajužno i zapadno od Bjeljine koji su svi odbijeni. Kako bi olakšali svoj težki moralni i stvarni neuspjeh u Moslavini, partizani noću od 17. na 18. ožujka napadaju pojedina hrvatska uporišta jugoizточно od Bjelovara nadajući se prodrijeti u sam grad. Hrvatsko ratno izvješće bilježi: „... Posade ovih uporišta borile su se meću tim lavovski i stvorile na taj način potrebno vrijeme za zahvat naših pričuva, koje je podhvatno zapovjedništvo pripremiло predviđajući i ovakav položaj. Iznenadnom pojavom naših pričuva zaprepasteni neprijatelj dao se u paničnibieg, odvezavši umjesto pliena, kome se bio nadao, svoje mrtve na 80 kola, dok je 62 poginula ostavio na bojnopolju, a 6 neprijatelja zarobljeno. I ovom prigodom neprijatelj je dao doka-

za svoje zvjerske okrutnosti, zaklavši 60 hrvatskih vojnika, koji su se junački borili u svom okoljenom uporištu, izpalivši i posljedni metak“.

Kod Bosanskog Novog napadali su imali 41 poginulog te je zaplijenjen 1 baca, 2 strojnice, 2 strojopuške, 1 strojosamokres te ve i broj pušaka i strjeljiva. Jugozapadno od Prieboja odbijeni su svi neprijateljski napadaji prema sjeveru te je ubijen 51 partizan, 8 zarobljeno i zaplijenjeno 9 strojnica. U području Plitvičkih Jezera zaplijenjeno je jedno veće skladište. Podhvatne snage HOS-a oslobodile su Trnovo i prodrle prema jugu. Partizani su imali 46 mrtvih, 4 zarobljena te su ostavili ve u kolinu oružja i dojavne opreme. Oborena su 3 neprijateljska zrakoplova. U Srijemu, na Dravi, na Ivan Planini te kod Sokolca nije bilo ve ih borbi.

Dne 24. III. na visinskom području Brke, kod Brčkog, partizani su protjerani uz 47 poginulih. U sjevernom dielu Požeške kotline pobijeno je 29 odmetnika, 5 zarobljeno te zaplijenjena 1 strojopuška, 14 pušaka i. 5 konja. Kod Bosanske Kostajni-

ce neprijatelj je imao 29 poginulih. Izmeću u Krbavskog Polja i Une nastavile su se žestoke obranbene borbe. Uništena su trija oklopna kola. Kod Trnova partizani su u podhvatnišnja razbijenih snaga izgubili 37 mrtvih i 4 zarobljena. Njihovi ukupni gubitci u bitci za Trnovo iznosili su: 211 poginulih i 18 zarobljenih. Plieni: 3 baca, 14 strojnica, 102 puške, 1 samovoz, 1 strojni kotač, veća količina topničkog i pješakog strjeljiva te dojavna oprema. Uspješno se nastavlja podhvat izmeću rijeke Srebe i Gradača gdje su protjerani partizanski odjeli. Oborena su dva neprijateljska zrakoplova. Na donjoj Drini, na sriemskom i dravskom odsjeku te na Ivan Planini nije bilo važnijih događaja.

Zrakoplovci NDH

Dne 25. ožujka srbopartizani su izgubili kod Gra anice 152 poginula, dok je zaplijenjeno 11 strojnica te drugo oružje. Kod Garešnice protjerani su odmetnici te su imali 247 poginulih, me u njimajednog `na elnika štaba', jednog `oficira' i 2 `komesara'. Svoje mrtve i ranjene odvukli su na 20 kola. Broj ranjenih cieni se na oko 300. Zarobljeno je 43 partizana, a plijenje iznosio 93 puške, 11 strojnica, 20 baca a, 2 stroj-samokresa, jedna krugovalna postaja, 1 brzoglas te ve a koli ina žita i brašna. Nastavljaju se obranbene borbe na donjem tieku rieke Une te kod Trnova gdje su neprijatelji dovukli poja anja. Na donjoj Drini, u Sriemu, na Dunavu i na dravskom odsjeku došlo je samo do obostrane topni ke i baca ke vatre. Oborena su tri neprijateljska zrakoplova.

Dne 26. III. odbijenje partizanski napadaj u podru ju Jastrebarskog te u podru ju Gra anice gdje su odmetnici imali 62 poginula i 4 zarobljenih. U borbama za ovo mjesto dne 22. i 23. III. zaplijenjeno je 307 pušaka, 3 strojopuške, 1 baca i razno strjeljivo. Oboren je jedan zrakoplov. Na Sriemu i na Dravi te na Ivan Planini nije bilo zna ajnih doga aja.

Dne 27. III. javlja se o uspješnom napredovanju podhvata na Majevidi. U Papuku su partizani dne 21. III. izgubili 173 poginulih, me u njima jednog komesara i 3 `oficira' te 24 zarobljena, pa nisu ponovili napadaje u požeškoj kotlini. U zapadnom dielu Bilogore razpršeni su partizani koji su tamo imali 42 poginula i 8 zarobljenih. Zaplijenjena je 1 strojnica, 18 pušaka i 2 samokresa. Prigodom pokušaja prielaza jedne neprijateljske obhodnje preko Drave potopljen

je jedan amac. Nastavljaju se obranbene borbe u širem podru ju Biha a. Na Ivan Planini, donjoj Drini, kod Trnova i Sokolca nije bilo ve ih podhvata.

Dne 28. III. U Lici se vode borbe u gorovitom podru ju izme u Krbavskog Polja i rieke Like. Posada Biha a odtarena je podhvatom iz smjera iztok-sjeveroiztok. U podru ju Trnova i Sokolca odbijeno je višejakih napadaja. Nastavlja se podhvata na Majevidi gdje su srbopartizani imali 62 poginula. U Sriemu i na Dravi samo obostrana vatra za uznemiravanje.

U vremenu od 27. do 30. III. pretrpjeli su partizani u Moslavini gubitke od 315 mrtvih i 5 zarobljenih. Plien iznosi 9 strojopušaka, 3 baca a, preko 50 pušaka i raznu opremu te strjeljivo.

Imali su plan, strašan plan: Vladimir Bakari , Edvard Kardelj i Josip Broz

Dne 31. III. nastavlja se podhvata na Majevidi. U podru ju Biha a neprijatelj je nakon bezuspješnih napadaja mirovao. Odbijeni su napadaji na pojedina uporišta u dolini Une i izto no od Biha a. U borbama kod Slunja izgubili su partizani

106 poginulih, 12 zarobljenih i etvora oklopna kola. U prostoru Mokro-Sarajevo protjeran je neprijatelj, izgubivši 276 poginulih te 1 baca , 10 strojnica, 4 rakete i tri puške. Kod Vareša imali su partizani 130 poginulih. U Lici samo manje borbe.

Na Ivan Planini vrši neprijatelj napadaje od podneva 29. III. do kasno u no 31. III. koji su odbijeni, djelomi no u blizoj borbi. Kod Trnova odbijen napadaj na zapadno krilo hrvatskih postava. Kod Sokolca popušta neprijateljski pritisak nakon ve ih gubitaka. U manjim borbama neprijatelj je imao 54 poginulih. Kod Moš anice, jugoizto no od Zenice, odba eni su partizani uz 18 palih te je zaplijenjeno 18 pušaka. Na Dravi i u Sriemu samo poja ana neprijateljska vatra i ulog zrakoplovstva.

Dne 2. travnja u borbama na Kordunu partizani gube 42 mrtva, 9 zarobljenih, 2 strojnice ijednu strojopušku. U podru ju Ogulina razbijena je jedna manja neprijateljska skupina, ostavivši 14 mrtvih, jednu strojopušku ijedan baca . U vre-

menu od 26. do 30. III. na širem području Gospi a izgubili su partizani 178 poginulih i 5 zarobljenih, dok su zaplijenjene 3 oklopne šake, 8 strojnica, 4 baca a, 4 strojokresna i 60 pušaka. U Sriemu i na Dravi samo vatra za uznemiravanje.

Dne 3. IV. u zapadnotri dielu Moslava ke Gore razbijena je jedna partizanska skupina uz SO poginulih. Jedna hrvatska borbena skupina prodrle je iz Babinog Potoka prema iztoku i razbila srbopartizane koji su se pripremali za napadaj zapadno od Priboja. Neprijateljski gubitci: 142 poginula, 19 zarobljenih, 9 strojnica i jedan baca . Na Ivan Planini odbijeno više dnevnih i no nih napadaja pripremljenih jakom topni kom vatrom. Na desnom krilu bojišta kod Trnova samo slabiji napadaji. Kod Sokolca odbijeno nekoliko napadaja u kojima su partizani imali 72 poginula i 5 zarobljenih. Zaplijenjene su 2 strojnice i uništena 2 protiooklopna topa. Na donjoj Drini neznatne djelatnosti, a kod Biha a zatišje.

Dne 4. travnja 1945. u području Bjeljine odbijeni svi napadaji, uz 59 mrtvih partizana. U sjevernom dielu Požeške kotline odbijen napadaj na jedno hrvatsko uporište. Oborena su dva neprijateljska zrakoplova.

Dne 5. IV. na Dravi obostrana živahna izvidni ka djelatnost. Odbijeni su slabiji pokušaji neprijateljskog prielaza preko Drave kod Valpova-Narda i Legrade gdje su izkrpane snage odbacene opet na sjevernu obalu rieke. U Požeškoj kotlini odbijen jedan napadaj prigodom kojeg je palo 30 partizana. Hrvatske oružane snage napale su neprijatelj a u području Kaptol-Velika nanievši mu 15 mrtvih i zarobivši 3 odmetnika te 5 pušaka. U borbama u Moslavini pre-

trpjeli su neprijatelji 67 poginulih i 2 zarobljena. Zaplijenjene 3 strojopuške, 2 strojokresna, 27 pušaka, strjeljivo i razno tvorivo. Odbijena je jedna partizanska skupina koja je uporno branila prijevojem izto no od Mokrog. Kod Kaknja i Vareša izgubili su partizani 81 poginulog i 6 zarobljenih. Na sriemskom odsjeku samo obostrana topni ka i pješa ka vatra.

Sli ne borbe traju sve do kraja travnja 1945. kada se razplamsavaju u punom obujmu, ujeku partizanske ofenzive. Dne 24. IV. partizani zapo inju napadaj u području Bosanskog Novog, nakon jake baca ke i topni ke pripreme, ali su odbijeni usredoto enom vatrom branitelja.

U Slavoniji jedinice HOS-a zadržavaju napredovanje srbopartizanskih jedinica, a u Podravini su u tieku žestoke borbe na sjevernom krilu. Na Rje ini se također vode žestoke borbe. U području Generalskog Stola i Sjeverno od Slunja nije bilo važnijih doga aja.

Dne 25. IV. poduzetim protumjerama olakšanje položaj na Rje ini. Kod Generalskog Stola odbijen je no ni napadaj partizana te su hrvatske postrojbe zauzele Bosiljevo i Leš e. Kod Vukove Gorice protjerana je jedna odmetni ka banda uz 39 poginulih. Kod Bosanskog Novog popustio je partizanski pritisak. Uništeni su jedan neprijateljski top i jedna oklopna kola. U dolini Save razbijena je jedna neprijateljska skupina koja je imala 99 poginulih. Izpražnjena je Nova Gradiška. Na sjevernom krilu u Slavoniji partizani nastavljaju sjakim napadajima, ali su pojedini prodori zabrtvljeni. Neprijatelj je na ovom odsjeku do sada imao 2020 poginulih te 129 zarobljenih. Uništena su jedna oklopna kola T-34,

a zaplijenjeno 6 protiooklopnih topova, 10 baca a, 79 strojopušaka i strojnica te razno drugo oružje i tvorivo. Kod Slunja i na Dravi vlada zatišje.

Dne 26. IV. na Rje ini vode se i dalje snažne borbe. Kod Generalskog Stola partizani su nakon jake topni ke i baca ke pripreme zapo eli s napadajem. Između Bosanske Krupe i Bosanskog Novog odbijeno je nekoliko napadaja. Kod Grubišnog Polja jedna je hrvatska udarna skupina u sjajnomjurišu razbila jednu proletersku brigadu koja je u pani nom biegu ostavila na bojištu 227 poginulih i 13 zarobljenih, a oteto je 6 strojnica, 20 strojopušaka, 43 puške, brzoglasno tvorivo, 8 vagona hrane i zastava IV. proleterske brigade. Vlastiti gubitci iznose 29 mrtvih. Nešto sjevernije odbijen je napadaj na jedno uporište te su odmetnici imali 52 mrtva, jednog zarobljenog te izgubili 7 strojopušaka i 36 pušaka. U Podravini neprijatelj i dalje napada nesmanjenom žestinom. Na Dravi samo izvidni ka djelatnost.

Dne 28. IV. osvojeno je kod Generalskog Stola jedno važno visinsko područje. Uništen je stožer jednog bataljona i 20 partizana. Vode se borbe između Mrežnice i Korane. Na Unskom odsjeku novi neprijateljski napadaji na području Bosanski Novi-Dvor na Uni. Na južnom krilu slavonskog bojišta hrvatskim protinapadajima razbijeno je neprijatelj u njegovim pripremnim postavima. Neprijatelj vrši pritisak na cestu Lipik-Poljane. Između Garešnih i Zdena kih ribnjaka odbijeni su svi napadaji. Vode se borbe sjakim neprijateljskim snagama koje napadaju pojedina mjesta što su više puta mienjala gospodara. Neprijatelj je pretrpio teške gubitke.

Kod Grubišnog Polja tako er su odbijeni svi napadaji te su srbopartizani pretrpjeli gubitke od 220 poginulih i 7 zarobljenih. Plien je iznosio 15 strojica, 9 strojopušaka, 2 baca a, 2 protioklopna topa, 12 strojosamokresa te ve i broj pušaka i razno strjeljivo. U Podravini zadržano je daljnje neprijateljsko nadiranje, a na Dravije bila samo obostrana topni ka vatra.

Dne 29. travnja odvijaju se žestoki neprijateljski napadaji u podru ju Bosanskog Novog, uz jaku topni ku i baca ku podporu, ali su svi odbijeni usredotonom vatrom i hrabrim držanjem hrvatskih eta. Neprijatelj je izgubio 66 poginulih i 9 zarobljenih. Plien iznosi 3 strojnice, 2 strojopuške, 4 baca a i 20 pušaka. U tieku su teške borbe na mostobranu izto no od Kostajnice gdje partizani napadajujakim snagama. U podru ju Grubišnog Polja i sjevernije vode se vrlo žestoke borbe. Partizanski gubitci iznose: 347 poginulih, 33 zarobljena, 6 protioklopnih topova, 35 strojica, 13 strojosamokresa i 65 pušaka. U Podravini su odbijeni jaki no ni napadaji, a izme u Garešni kih i Zdena kih ribnjaka vode se ogor ene borbe. Na Rje ini, kod Generalskog Stola i na Dravi samo manje djelatnosti.

Dne 30. IV. na južnom krilu u Slavoniji odbijeni su mjestni partizanski napadaji uja ini bataljona. Protinapadajemjedne hrvatske skupine u južni bok i leda neprijatelja, koji je prešao rieku llovu izme u Garešni kih i Zdena kih ribnjaka, u suradnj i s elnim napadajem gorskih, ustaških i udarnih postrojbi, razbije na je 1. proleterska te 5. i 6. partizanska divizija. Neprijatelj je u pani nom biegu odba en prema iztoku pretrpjevši velike

gubitke u ljudstvu i tvorivu. Samo izpredjedne hrvatske divizije na eno je 328 poginulih, a zaplijenjena je velika koli ina oružja i strjeljiva. Na Rje ini samo mjestne borbe. Neprijateljske snage su se izkrcale u Opatiji. Sjeverozapadno od Generalskog Stola odbijeno je nekoliko napadaja. Na Unskom odsjeku odbijeni su novi napadaji usredoto enom vatrom branitelja te se vode borbe na prostoru Dubice. Na sjevernom krilu u Podravini pro iš en je jedan neprijateljski prodor i odbijen napadaj na uporište.

Dne 2. V. 1945. vode se žestoke borbe na podru ju Rieke i Rje ine. U podru ju Generalskog Stola dobijeni su brojni partizanski napadaji. Neprijatelj je protinapadajem hrvatskih snaga izba en iz Toplica Leš e, a njegovi su gubitci znatni. Kod Bosanskog Novog vode se neprekidne borbe. Neprijateljske snage, koje su prešle Unu izme u Un ana i Divuša, odbacene su uz teške gubitke opet na izto nu obalu. Na bojištu su ostavile 235 poginulih te 50 zarobljenih. Zaplijenjena je ve a koli ina oružja. I na mostobranu kod Kostajnice vode se teške borbe. Neprijatelj je ovdje izgubio 224 poginulih i ve i broj ranjenih. Partizanske snage, koje su se prebacile preko Une izto no od Dubice i južno od Jasenovca, odbacene su na izto nu obalu uz velike gubitke. U Slavoniji neprijatelj napadau dolini Save, ali je svugdje odbijen. Na izto nim proplancima Bilogore postigao je jedan prodor, ali je ovaj odmah zabrtvljen. Na sjevernom krilu u Podravini tako er su odbijeni svi neprijateljski napadaji. Na Dravi su odbijeni pokušaji prebacivanja neprijateljskih udarnih š etova preko rieke.

Dne 2. svibnja partizani su proširili svoj prodor prema zapadu na Rje ini. Kod Generalskog Stola pro iš en je jedan manji prodor Nastavljaju se borbe kod Bosanskog Novog i Kostajnice. U Slavoniji neprijatelj samo mjestimi no napada na srednjem odsjeku. U ve javljenim borbama kod Garešni kih i Zdena kih ribnjaka srbopartizani su pretrpjeli 1428 poginulih, 44 zarobljena, dok je zaplijenjeno 6 protioklopnih topova, 117 strojica i strojopušaka, 14 baca a, 249 pušaka; 124 strojosamokresa, 26 protioklopnih pušaka, 4 samovoza i 6 krugovalnika. Hrvatske snage povukle su se iz Grubišnog Polja i Zdenaca. Na Bilogori neprijatelj i dalje nadire jakim snagama. Kod Legrade odbijanje pokušaj jedne neprijateljske bojne da se prebaci preko Drave.

Dne 3. V. 1945. javlja se da je neprijatelj zadnjih dana pretrpio u borbama na donjem tieku Une preko 1.000 poginulih i 1.500 ranjenih. Na mostobranu Kostajnica odbijeni su jaki neprijateljski napadaji. Izpražnjen je Bosanski Novi, a posade s donjeg tieka rieke Une tako er su povu ene na novu borbenu crtu. Na Rje ini samo manje borbe, a kod Generalskog Stola neprijatelj poja ava svoj pritisak na nove hrvatske postave. Povueno je južno krilo u Slavoniji i izpražnjeno podru je Novske. U Bilogori i Podravini partizani napadaju i dalje sjakim snagama. Na Dravi samo obostrana topni ka paljba. Oboren je jedan neprijateljski zrakoplov.

VJEČNO SVJETLO I MRAČNE UTVARE

Akademik Mirko Vidovi , Pariz

Još je Augustin iz Hipone shvatio u oceanu poganstva, da je društvo bez zakona opasna banda razbojnika. No, da se ne varamo, kakva bila da bila mafija, uz nedvojbenu istinu da mafija ne bi bila mafija kad ne bi djelovala preziru i zakon, red i poredak u ikojem društvu, ali ne opraštaju i nikojem članu mafije da krši interna pravila mafijaškog ponašanja.

To se može reći i za vlast kad ju uspostavi totalitarna stranka i nametne svoje interne zakone cijelom društvu, nemilosrdno kažnjavaju i obične građane ukoliko se po mu ponašati mimo imperativa njihovih internih ideoloških pravila ponašanja - po mehanizmu nestalnosti Jožine 'dijalektike'.

Ma što se dogodilo u svijetu i u društvu, totalitarna mafija uvijek nađe dijalektiku skok iz zbilje u virtuelnost i iz svega izvuče prednost za svoj opstanak na

pozicijama vlasti. Ubacivanje u 'neprijateljske redove' radi diverzije po partijskom zadatku prakticira se najviše u 'ilegalnosti'. Jedino kad unutar struktura totalitarne vlasti dođe do polarizacije, Veliki Brat (Orwell je tako nazvao starog debelog krmka na 'životinjskoj farmi) skok i te se najprije laskavo obrati narodu i da iluziju popuštanja civilne stege, dok ne obračuna sa svojim rivalom i izloži ga, otkako je zatvoren Goli Otok, tek na javni (verbalni) lin.

U tim uvjetima nastao je oko zadarskog Filozofskog fakulteta, polovicom šezdesetih godina prošlog stoljeća, svjetski poznat 'Pokret nezavisnih intelektualaca', koji su, inspirirani filozofijom Vuka-Pavla Pavlovića, odbacili dijalektiku kao znanstvenu disciplinu i ostali vrsto uz logiku - u svom zdravom razumu.

U posebnom pismu upućenom Titu, zadarski udbaša Mate Brbir (koji se kamuflirao u studenta književnosti i na fakultetu lovio je u mutnom one koji nisu prepoznali vuka u ovoj mje-

šini - bili 'janje za sisanje') je denuncirao vodeće ljude te grupe i nakon te denuncijacije, Tito je dao zapovijed da im se 'stane na kraj'. Nemilosrdni obračun s tom hrabrom grupom fakultetskih nastavnika i studenata završnih godina, aktivirao je partijske batinaše i sudske organe gonjenja. Oni koji nisu uspjeli oti u emigraciju, prošli su kroz robijašnice i duge i mučnu kušnje u slobodi bez slobode - bez posla, na teret svojoj obitelji.

N.B. Nitko im ni do dana današnjeg nije dao nikakvo priznanje - partijski batinaši imaju i položaje u današnjem društvu ili mirovine, a disidenti ništa - niti pravo da javno kažu šta su proživjeli pod njihovom strahovladom. Nad našim uspomena-ma s robije i danas leži - olovna tišina.

No, bez obzira koliko znanstvenici i nastavnici u ukupnosti sustava istraživanja, odgoja i obrazovanja bili prisiljeni da zapostavljaju ili krivotvore istinu, pa i u povijesnoj znanosti (kao Dr Nada Klai, npr.), ostaje nepobitna činjenica da je mitomanija nemoćna kad se sučeljuje s istinom i da ljudi ispranog mozga ne nalaze mir u duši ni kad ih režim hvali i nagrađuje. Jer - svačija, pa i njihova djeca - rade - normalna, sa netaknutim zdravim razumom. I kad odrastu, kad dođu u doba zrelosti, njihov razum odbacuje sve što nije točno i do kraja logično. Oni, drugim riječima, i ne znaju i, postaju pristalice proskribiranih, a protivnici svojih očeva.

Otprilike u tim odnosima evoluirala je i opa društvena situacija u Hrvatskoj između Društva svjetskog rata i Domovin-

skog rata. Makoliko se bivši 'zdravodrugovi' pokušali kamufilirati u marginalce režima u kojem su igrali i vode e uloge, makoliko oni iz tog 'marginaliziranja' izvla ili zasluge za ostanak na vlasti i dokazivali ih u sudjelovanju rušenja sustava koji su gradili, kako bi njihova djeca mogla njih naslijediti i tako izbje i trijumf istine i afirmaciju u javnosti i politi kom životu zemlje onih koji su uvijek bili u zdravu razumu a time i u nemilosti totalitarnog režima Jožine 'dijaljektike'.

No, da se razumijemo, jedno je radni ki pokret u Hrvatskoj i istinska borba protiv hegemonizma ikoje velike ili male vlasti siledžija nad Hrvatskom, jer nedvojbeno je da je Andrija Habrang bio komunist, patriot, anti-fašist i pobornik održanja hrvatske države i nakon rata, a nešto sasvim drugo je oružani prevrat za uspostavu diktature proletarijata i 'odumiranja države'. A stoga su se veliko-Srbi i crne i crvene verzije, i odrodi iz Hrvatske, uhvatili u 'Kozara ko kolo' da se zna tko pije a tko pla a i u besklasnom društvu. Zadnje takvo 'Kozara ko kolo' povelala je Milka Planinc kao ples na grobu 'Hrvatskog prolje a', na dan otvaranja koncertne dvorane 'Vatroslav Lisinski' (pla ene 'stradivarijem' Zlatka Balokovi a, hrvatskog rodoljuba koji je umro u New Yorku).

Koliko god je shvatljiv javni, društveni i politi ki angažman Dra Andrije Hebranga u klju nim danima Domovinskog rata, toliko je neshvatljiv ambicija 'mladog Ra ana' da on u budu - nosti Hrvatske nastavi politiku svog oca - nekadašnjeg Direktora rasadnika mitomanije - Partijske škole u Kumrovcu - ovjeka koji je demonstrativno napustio Sabornicu kad je

ratificirana slobodno izražena volja hrvatskog naroda da se otrgne onog Marinkovi evog 'zagrljaja' i pozivi od tada pa do vje nosti u svojoj slobodnoj i nezavisnskoj državi Hrvatskoj.

No, da se razumijemo, ne radi se o kaosu nesnalaženja SDP u nekim osobnim antipatijama rivala koji se bore za vode u poziciju na vrhu stranke. Tu se radi o bolesnoj ambiciji 'zdravodrugova' da ne izgube iz ruku niti kojima e kad li tad li - obnoviti Titoland.

Elem, vrijeme je da se trgnemo i da shvatimo kontinuitet svoje privrženosti zdravu razumu i da se podsjetimo da je jedini na in organiziranog javnog djelovanja da se nastavimo boriti za istinu o svemu što se odnosi na naše nacionalno bi e - kako u prošlosti tako i u sadašnjosti, da ostanemo slobodni u nezavisnoj državi - narod dostojan poštovanja u svijetu.

Zametak intelektualne zrelosti u zadarskom Pokretu nezavisnih intelektualaca nikad nije prekinut u svom rastu i u razvoju. Iz toga je nastala temeljito preosmišljena 'Filozofija virtualnosti i stvarnosti', premda e još dugo ležati u rukopisu.

Odmah po dolasku u politi ku emigraciju, ve u rujnu 1965, dao sam se na posao - ponovno se upisao na sveu ilište u

Lyonu i intenzivno prikupljao podatke o prošlosti hrvatskog naroda i pisao, objavljuvao. Najprije u 'Hrvatskoj grudi', gdje je objavljen moj sastav 'Hrvatska stvarnost, a ne fikcija', a zatim i u brojnim drugom glasilima, kao u Jeli evoj 'Hrvatskoj državi' u lanku 'Hrvatsko duhovno jedinstvo'. U tom clanku apostrofirao sam nezaobilaznu potrebu hrvatskog narodnog izmirenja na temeljima povijesne istine i u ime interesa budu ih hrvatskih naraštaja.

To je bila i odrednica svog mog javnog djelovanja, koje je ponukalo vode e ljude u Dijaspore (u prvom redu Dra Matu Meštovi a) da me, 1979., pozovu da se kandidiram na izborima za Sabor HNV-a. Izabran na vrhu liste, na III. Saboru HNV-a u Londonu imenovan sam jednoglasno za Predsjednika Sabora HNV-a i tako od 'rogova u vre i' raznih pa i kontradiktornih struja u hrvatskom iseljeništvu, na inio koherentnu cjelinu koja se efektivno ponaša po propisima 'Ustava HNV-a' - legalisti ki i legitimno. To ponašanje je stvorilo potrebu kod odlu uju ih imbenika me unarodne zajednice da nas uzmu ozbiljno - kao svoje službene sugovornike o budu nosti Hrvatske, pa i ita-ve Jugoslavije.

I evo - nakon što smo u inili sav preliminarni posao u duhu sloge i izmirenja svih u duhu istine i iskrenosti - javiše se 'zdravodrugovi' i ponovno uvedoše u hrvatski javni i politički život po shemama mitomanskog historijata - 'borbe suprotnosti', odnosno 'klasnu borbu'. Oni opet po eše sebe angelizirati, a one koji ne žele izdati ni svoj zdrav razum ni svoj narod nazvaše čak i - gadovima, šire i na sva zvona antisemitizam po Hrvatskoj i antikroatizam po svijetu. Uzalud im muka! Hrvatska je nezavisna i NATO je tu da zajam i da e i ostati nezavi-

sna. A pravna država podrazumijeva - demokratski sustav alternacije vlasti putem slobodnih izbora. Mat pozicija za njihovog kralja na hrvatskoj šahovnici.

Do pobjede istine nad mitomanijom, normalnih ljudi nad budalama, mirotvoraca nad huškama na mržnju - ostaje nam najviše - godinu i pol dana.

Hrvatski narod je tvrd, siguran u se i zdrave pameti. To je dokazao dne 19. 5. 1991. - u povodu 'Referenduma za nezavisnost', uo i kojeg su mu svi stranački 'leaderi' savjetovali da ne glasa za neza-

visnost nego za konfederaciju Jugoslaviju. S preko 94% izraženih glasova, hrvatska nacija je glasala - za nezavisnost.

Koncem idu e godine hrvatska nacija e pokazati da je ni najnoviji val zalu ivanja nije zabrljeušio - odbacit e sve ideološke kuke i kvake, trice i ku ine i crne ptice sva alice - mra ne utvare iz Orahovice.

I vje na svjetlost e postati novim danom u našoj dugoj hrvatskoj povijesti. Ne boj se, Dome!

STIPE MESIĆ KAO PRAVA POŠAST

Branko Stojković, Bjelovar

Dana 7. studenog 1991. godine započeo je summit NATO-a. Na dnevnom redu je Jugoslavija. A drugog dana 8. studenog 1991. godine, Ekonomska zajednica (EZ) proglasila je nametanje sankcija Jugoslaviji, s obzirom da je to dogovoreno na konferenciji u Haagu, kako bi se zaustavilo JNA. Do kraja prosinca 1991. godine JNA mora povući i sve svoje ratne trupe iz Hrvatske. Tada i Mesić odlazi s mjesta Predsjednika SFRJ i vrhovnog komandanta JNA. Slom se događao zbog kršenja Mirovne konferencije te dolaska Vijeća za sigurnost UN-a i NATO-a. Tako je započelo povlačenje JNA u kasarne.

činjenica je, da je JNA provodila militantnu diktaturu. A Mesić ev „zločin“ protiv naroda i ovjerenosti je dosegnuo svoj „krvavi“ vrhunac. Da nije bilo meunarodnih institucija Mesić bi na čelu JNA još i dalje rušio i pustošio s jugoslavenskim generalima (Veljko Kadijević, Blagoje

Adžić, Andrija Rašeta...). Nesporno je, Stipe Mesić je zapovijedao vojnom diktaturom: Nije li to bila ustavna odluka SFRJ-a, čiji je tada član bio i Vladimir Šeks.

Zar nitko danas nije svjestan da vidi (ono) što je Stipe Mesić radio?

To je zanimljivo, da JNA napada topovima Dubrovnik s kopna i mora, a na brodu „Slavija“ vozi se Predsjednik SFRJ Stipe Mesić i dr. Franjo Gregurić, predsjednik ratne vlade nacio-

nalnog jedinstva i hrvatski premijer. Njih dvojica posjeli Dubrovnik, a JNA obustavlja tada svoju paljbu. To sve liči na neki cirkus. Pitamo: Na koga je JNA usmjerila svoje oružane napade? I zbog čega sad nitko ne želi vidjeti – što je u to vrijeme radio Stipe Mesić?

Mirovne snage UN-a i njihovi predstavnici pošli su stizati 25. prosinca 1991. godine, na prostoru Jugoslavije, i pošli se razmješati. U hrvatskim medijima se prikazuje kako su hrvatski borci otjerali s nekih ratišta JNA,

ali prave razloge gra ani ne znaju - da se je JNA morala povu i u kasarne. Još samo prije nešto više od mjesec dana, to - nije 22. listopada 1991. godine, Jugoslavenska narodna armija (JNA) je razrušila sa srpskim paravojnim formacijama selo eletovce u blizini Vinkovaca. To selo je imalo oko 150 ku a i oko 500 stanovnika.

Ameri ki predsjednik George Bush i ruski predsjednik Mihael Gorba ov raspravljaju na summitu u Madridu 29. listopada 1991. godine o jugoslavenskoj krizi. Lord Carrington, predsjedatelj Mirovne konferencije za Jugoslaviju, traži da se uvede red. Svi narodi u Jugoslaviji nalazili su se pod prijetnjom JNA koja je terorizirala i rušila po svim gradovima i selima... JNA je razarala: Vukovar, Dubrovnik, Zadar, Šibenik, Osijek, Lipik,... itd. Za sve to kriv je Stipe Mesi .

Sramotno je, kako Stipe Mesi i dr. sc. Ivo Sanader za Dan oružnih snaga 27. svibnja 2007. godine obilaze Dubrovnik i prisje aju se 31. listopada 1991. godine, kada je on bio ratno razaran od snaga JNA. Kažemo: nije nam takva zla inio niti Slobodan Miloševi , kakva je inio Stipe Mesi , a danas je on predsjednik Republike Hrvatske, i to s dva mandata. Pitamo se: Je li stvarno hrvatski narod poludio? Da se ni ega ne sje a?

Sve do danas, promi e se lažna propaganda, i prikriva se pravo stanje u Hrvatskoj. Uzmimo za primjer slu aj Vukovar, gdje se stalno piše u medijima i objavljuje, tj. veli a – kako je to grad pobjednik i kako nikada nije pao. Da je to grad heroja, te se stvara mitsko mjesto o toj legendi... Tu se na takav na in skriva sva odgovornost i pravo obli je - vrhovne politi ke

stvarnosti. Ta je svijest (sada) nevidljiva. Danas su ratnici „hrvatski branitelji“ postali prvi socijalni problem ovog društva. A ima ih 500.000 registriranih, koji su se navodno borili za Hrvatsku.

Uskoro e biti, kako je prošlo, sedamnaest godina od rušenja Vukovara u kojem je živjelo 44.639 stanovnika, a danas u tom gradu jedva živi par tisu a stanovnika. Mnogi se nisu vratili u Vukovar, koji dobrim dijelom još uvijek nije obnovljen. U agresiji na Vukovar ubijeno je 1.700 hrvatskih branitelja i civila. Ratna šteta nije nikad procijenjena. Nestalih branitelja i civila vodi još uvijek je 456 osoba. Do sada je ekshumirano 938 žrtava (podatci su iz lipnja 2007. – op. ur.). Još nije utvr eno koliko je ku a i objekata srušeno u agresiji. Jedino se zna da je uništeno oko 70-tak spomenika kulture.

Operativni zapovjednik oružnih snaga JNA i napada na Vukovar bio je Veselin Šljivan anin, s njime su bili kapetan Miroslav Radi i Mile Mrkši , svi skupa oni su vodili 50.000 dobro naružanih vojnika. Ogromni novac je sakupljen za obnovu Vukovara, ali taj grad još nije obnovljen. Najviše se tu naslikavaju politi ari, i to prije izbora. Oni dolaze samo na godišnjicu paliti svije e.

Vojni vrh JNA i Stipe Mesi , kao Predsjednik SFRJ, uvodili su najteže vojne sankcije „prijeki sud“, razaranja po Jugoslaviji, a na takve odluke JNA u velikom dijelu utjecao je i sugerirao ih Slobodan Miloševi , kao glavna osoba u srpskom parlamentu. U kolovozu 1991. godine, sve više dolazi do sukoba izme u srpskih pobunjenika i hrvatskih redarstvenika i ZNG-a. Tako je 19. prosinca 1991. godine, na

dijelu hrvatskog teritorija – koji je bio pod nadzorom Srba i JNA, proglašena Republika Srpska Krajina (RSK). U svemu tome pripomogao im je najviše Stipe Mesi , koji je provodio potpuno krivu politiku, nama na štetu. Naravno, da nije bilo to tako, ne bi poslije bila potrebna niti akcija oslobo enja Krajine.

Je li Mesi evo šefovanje u Beogradu više stajalo Srbiju ili Hrvatsku?

O ito je kako je predsjednik Stipe Mesi u vojnoj diktaturi i raspletu krize u inio veliku „geopoliti ku katastrofu“, zbog ega je poginulo puno ljudi. A „krvave pogriješke“, platili smo svi zajedno, u milijunima dolara za nastale štete! Je li zakon za sve isti? Stipe Mesi bi trebao odgovarati, što se je poigrao milijunima ljudskih života. On danas nosi oko glave lovorov vijenac. Te razmišlja, kako da promijeni i hrvatski Ustav, pa da po novoj odredbi, postane po tre i puta predsjednik Republike Hrvatske.

Osvrt na suludo političko sukobljavanje oko Jasenovačkih i Bleiburških žrtava 41. - 45.

Prof. Filip orluški, Pula

*Povijest nas je naučila,
da nas povijest;
ni emu nije naučila!
(Mahatma Gandhi)*

Preko pedeset godina smo sustavno poučavani da je u Jasenovcu pogubljeno 600 do 700 tisuća a nevinih osoba. O Bleiburškim žrtvama (kako to simbolički nazivamo), nije ništa govoreno. Oni koji su prošli taj put, malo smo o tomu znali. Sredinom 1946. se u Bosanskoj Posavini šaputalo da se s „povlačenjem“ nije vratilo oko stotinu ljudi i predpostavljalo se da su odvedeni u Rusiju, pa su se obitelji još nadale da će se barem neki od njih jednom vratiti. Jedan momak se čak i vratio, ali ne iz Rusije, nego iz Maribora, i priopćio da je sa zarobljenicima radio na betoniranju za novu tvornicu kamiona, te da je u rovovima vidio puno leševa, koje su zatrpavali i prekrivali betonom. Nitko nije želio to dovoditi u vezu s našim nestalim ljudima. Nada zadnja umire...

Ogromno je bilo iznenađenje, kad se krajem osamdesetih počela otkrivati istina, a kad smo konačno uspostavili slobodnu hrvatsku državu, svi smo vjerovali da će istina konačno biti potpuno rasvijetljena, kao i da će se palim žrtvama posvetiti dužna pažnja. Na žalost, opet su se u interesu nekakvih političkih mudrovanja počele konstruirati nove „povijesne inženjere“, zasnovane na ravnoteži zločina: i Jasenovac i Bleiburg po oko 40.000 žrtava.

Tijekom minolog razdoblja nastavila su se temeljita istraživanja broja jasenovačkih žrtava i danas prema službenim izjavama znanemo da je taj broj negdje oko 80.000, većinom po imenu i prezimenu poznatih, a pretpostavlja se da bi se taj broj možda mogao povećati za još desetak tisuća. Među tim žrtvama je oko 20 tisuća Židova i 10 do petnaest tisuća Roma. Treba jednom jasno reći da su samo Židovi i Romi stvarno nevine žrtve, koje su ubijane samo zato što su rođeni kao Židovi i Romi. Svi ostali su bili politički zatvorenici, koji su u Jasenovac dopremljeni jer su optuženi da su djelovali protiv države, što posebno vrijedi za Hrvate. Među Srbima gotovo sigurno ima i nevinu optuženih. U logor se dolazilo i po presudama, neki na određeni rok – da bi nakon izdržane kazne bili pušteni. Premda je bilo i silništva, strijeljanja i vješanja su obavljana na temelju presuda prijevremenih sudova, a ti sudovi su u ratnim uvjetima okrutni u svim zemljama svijeta. I partizanski su tzv. Narodni sudovi bili izrazito okrutni.

U nedostatku volje da se temeljito istraži broj poginulih nužno je naglasiti jednu činjenicu o kojoj nitko ne vodi računa, a to je da je ubijanje u Jasenovcu trajalo, zaokružimo to na 1.000 dana, dok je u bleiburškom polju većina žrtava pobijena u samo deset dana. Time dobijemo stravičan podatak da čak i da je broj žrtava u oba slučaja bio jednak – Titovi su „antifašisti“ u jedinici vremena ubili stotinu puta više osoba. Čak ni Hitlerova tehnološki opremljena ubilačka postrojenja tu brzinu nisu uspijevala postići.

Vratimo se Bleiburgu i naglasimo činjenicu, da sam Bleiburg, tj. Bleiburško polje, nije bilo stratište, tu nije bilo pokolja. Bleiburg je samo simbol svih onih križnih putova, od početka kretanja uz Dravu, a prema izjavi Jove Baste, jednog od glavnih organizatora, neprekidna kolona zarobljenika u etveroredu, od Bleiburga do Maribora, bila je dugačka 60 kilometara! Tu je počelo ubijanje. Nekoliko grobova pronađenih na Bleiburškom polju mogu biti i od onih vojnika koji su na brdu sprječavali prodor partizana, a možda su na kraju pobijeni i neki od onih koji su pokušali da krenu dalje. Križni su se putovi kretali sve do Makedonije, no glavni je pokolj počeo na području Maribora i nastavio dalje u Macelju, Jazovki i još neotkrivenim grobištima. Procjenjuje se da na području Austrije nije pobijeno više od oko tisuću u hrvatskih zarobljenika, a da ih je najviše likvidirano na području Maribora.

Već godinama se lome koplja oko ukupnog broja „bleiburških“ žrtava; dok jedni taj broj nastoje što više umanjiti, a drugi uvećati, materijalni dokazi opovrgavaju i jedne i druge. Te procjene se kreću od 20 do 600 tisuća, dok je broj do sada otkrivenih daleko manji. Stoga kao i u slučaju ovog rata moramo govoriti o poginulim i nestalim osobama, a to bi i povjesni arima olakšalo posao.

Već sam na početku spomenuo da se u Bosansku Posavinu nije vratilo oko 40 tisuća. Gdje su nestali? Prema mojim informacijama, Bošnjaci već imaju po imenu i prezimenu popis od preko 70 tisuća tada nestalih muslimana. No, jesu li među njima i oni koji su se u njemačko-hrvatskim postrojbama borili u Njemačkoj, pa tamo poginuli, ili zarobljeni pa – nestali. U domobranstvu je bilo 22 tisuća Srba (u to vrijeme: pravoslavni Hrvata), bilo ih je i u ustaškim postrojbama, pa čak i među domobranskim i ustaškim visokim čincima. Tko o njima vodi računa?

Gotovo je sigurno da nikada nećemo pronaći sve zemne ostatke tih osoba, ali je naša dužnost, dužnost države da organizira sistematsko istraživanje, ne samo broja poginulih, nego još više nestalih. Bez obzira na vremensku distancu i na sve ono što se u međuvremenu događalo, posebno na teritoriju današnje BiH, to može dati približnije rezultate. Kao što ja znadem koliko se osoba nije vratilo u selo u kojemu sam živio neposredno poslije rata, tako još ima živih pojedinaca koji se toga sjećaju, pa čak i mlade ih kojima su to stariji ispričali.

Što se pak tiče razlike između uvrštenog broja poginulih i nes-

talih, ta je razlika vjerojatno bitno vrlo velika, pa nam ostaju samo pretpostavke, a jedna od njih je svakako i ona da ih je Tito predao Sovjetima. Njima je poslije rata trebalo robovske radne snage. Ako su nakon rata mogli zaoravati čak i groblja hrvatskih vojnika, sigurno su mogli i ovo prikriti. Vrijeme je da konačno po nemojemo sa sistematskim istraživanjima.

Slovenija je odmah započela s istraživanjima, popisima i obilježavanjima i hrvatskih grobišta. Osnovani su i posebne institucije koje se time bavi, a osigurali su i sredstva. A što poduzima naša neovisna država na srčevanju tih povijesnih činjenica. Prvih pet godina ništa. Bio je rat. Narednih deset godina – opet ništa. Svi su bili zauzeti najnehumanijim i suštinski protuzakornim oblikom privatizacije i rasprodajom „obiteljskog srebra“. Tvornica koja je podignuta državnim kreditima, a koje su uposlenici tijekom vremena

u cijelosti vratili državi - po svezmu je bila zajedničko vlasništvo tih uposlenika. No država je proglašava državno vlasništvo i privatizira, ime ju je preuzela i uništavala, a uposlenike bacala na ulicu. U takvim uvjetima aktualne državne vlasti nisu imale ni volje ni vremena baviti se tamo nekakvim Bleiburgom, pa nisu davali ni sredstva.

Tek su nakon tih petnaest godina ignoriranja pod pritiskom javnosti odlučili kupiti zemljište i financirati izgradnju spomen-obilježja na Bleiburškom polju. Slovenci stalno obilježavaju novotkrivena grobišta, dok je dužnost Hrvatske financiranje daljnjih istraživanja, utvrđivanja broja poginulih i daljnji postupak s tim grobištima. Ništa od svega toga, osim što se u zadnjih par godina na dan sjećanja na poginule pojavljuju i visoki državni dužnosnici i održavaju govore.

No nema Predsjednika države! On to sve skupa ne priznaje, a još agresivnije ga u veli anju jasenova kih, a minimaliziranju bleiburških žrtava prate nekakav Fumi i drugi udnovati politiki ki nametnici hrvatskog političkog korpusa. Prošle je godine obilježavanje spomena na jasenovke i bleiburške žrtve organizirano istog dana i dok su se s Bleiburškog polja uli glasovi ovje nosti, iz Jasenovca je brujao govor mržnje. O tomu sam na Hrvatskom internet portalu www.croatia.ch 15. 05. 07. objavio opširan lanak pod naslovom: Odnos prema bleiburškim žrtvama prvenstveno je stvar ovje nosti, pa da se ne bih ponavljao, ovdje u citirati relevantni dio tog lanka.

* * *

Kao sedamnaestgodišnji mladi sretno sam se provukao kroz krvožedni ubila ki kombajn partizanske vojske, ali sve do kraja osamdesetih zapravo nisam znao stvarni obim zlo ina. O tomu sam tjedniku Start dao vrlo opširan Intervju, koji je objavljen 09. 06. 89. Iste sam godine sudjelovao i u TV seriji, koju je pod naslovom „Iz crnog albuma – nali je pobjede“ snimila Lada Džidi , a priložio sam i mnogo fotografija s tog zlosretnog puta. Povodom dvoli no koncipiranog TV-filma „etverored“ dao sam opširan intervju „Ve ernjem listu“, koji je uz uz prigodne fotografije objavljen 16. 01. 2000.

Danas ve postoji ogromna dokumentacija o tom strašnom zlo inu „oslobodila ke antifašisti ke“ vojske, koji simboli ki nazivamo bleiburškim. Historijski utvr ene injenice su danas najve im dijelom poznate, ali se hrvatski politiki korpus prema tom zlo inu još uvijek ponaša kao podvojena li nost; šizofre-

no. Jedni ga priznaju, drugi ne priznaju, a tre i, politiki ki najutjecajnij; priznaju – ali ne uzimaju u obzir.

Po nepriznavanju injenica o svojoj prošlosti, Hrvatska je u tomu zaista jedinstvena. Povijest ne možemo mijenjati, pa je bilo za o ekivati da e je nakon uspostave neovisnosti, nova vlast osloboditi od ideologija. Na žalost, prevladala je politiki ka dvoli nost.

Ove godine obilježavamo 62. godišnjicu te, u našoj dugoj povijesti najve e tragedije hrvatskog naroda, a Lijepa naša, ponovno slobodna, posebnim ustavnim zakonima nekakve protudržavne doga aje proglašava državnim blagdanima.

Ve sutradan nakon napada Njema ke na SSSR, mala grupa sisa kih komunista po inje s diverzantskim akcijama. Taj „ustanak“ protiv vlastite države, u danas slobodnoj Hrvatskoj, slavimo kao državni praznik?! Dok je Zagreba ki partizanski korpus morao ekati pred vratima, ulazak u Zagreb novoformiranih srbijanskih partizanskih odreda 1945. – mi službeno slavimo kao dan „oslobo enja“ Zagreba. I, da ne idem dalje – kraj II. svjetskog rata treba obilježiti kao kraj nakrvavijeg sukoba u

povijesti. Me utim, neovisna RH ga slavi kao „Dan oslobo enja“!? Ponovno priklju enje Hrvatske Jugoslaviji i to boljševi ko-komunisti koj, koja je barem u prvim godinama njezina postojanja bila mnogo gorom od one ranije, kraljevske. To zaista možemo usporediti samo s psihopatskim ponašanjem šizo-frene osobe.

Politi ki režim u NDH, o kojemu se stalno raspravlja, jest poseban problem, ali su sva mudrovanja o formalnopravnom statusu te države manje važna od injenice da su tu državu priznavali milijuni njezinih građana. Oni u ratu nisu branili režim, nego državu. Režimi prolaze, a država treba ostati. Bez obzira na motive, temeljna je injenica da su u obrambenom ratu u NDH postojali samo branitelji i rušitelji zajedni ke im domovine. Što se ti e rušitelja, ogromna je ve ina bila zavedena, ili su se tamo našli stjecajem okolnosti.

U organizaciji hrvatske emigracije obilježavanje dana bleiburških žrtava na Bleiburškom polju davno je po elo. Podignut je i skroman spomenik. Nakon što se uo i ovog osobo enja Hrvatske po ela otvarati istina o tom zlo inu, to je obilježavanje bilo sve masovnije. Izostanak službenih predstavnika RH u vrijeme rata možda je bio i opravdan, ali je to „nemiješanje“ vlasti u obilježavanje dana bleiburških žrtava nastavljeno sve do prije par godina, kada se nešto po elo postupno mijenjati. Po eli su službeno sudjelovati i dolaziti i visoko pozicionirani predstavnici Sabora, a ono što je prošle godine na komemoraciji žrtvama Bleiburga i križnih putova izrekla podpredsjednica Sabora gospo a ur a Adleši ,

ispunjenje je naših petnaestgodišnjih uzaludnih iš ekivanja. Ne samo što je rekla istinu, nego je državne institucije pozvala i na akciju. Na žalost, još emo morati pri ekati...

Komemoracije u Bleiburgu i Jasenovcu održane su istog dana. To je dobro, jer bi simboli ki trebalo voditi kona nom prekidu sukoba oko prošlosti. Nažalost, Predsjednik RH svojim govorom to nije dozvolio. Dok su s Bleiburškog polja odzvanjale rije i op eg opraštanja i su uti, on za žrtve križnih putova nije imao ni trunke žaljenja. Time je potpuno prekinuo ak i one formalne politike pokušaje nacionalne pomirbe.

Na pitanje novinara želi li se pokloniti i žrtvama Bleiburga, on odgovara da ne e, „jer tamo su bili i zlo inci“. Kada Predsjednik RH, branitelje NDH javno naziva „obi nim razbojnicima“, to je onda pljuvanje na sve žrtve križnih putova i uvreda stotinama tisu a branitelja, koje mora izazvati ogor enje i politike napetosti. U jednoj TV anketi na OTV, preko 80% anketiranih je tražilo da se i 10. travnja slavi kao državni blagdan!

Takav stav Predsjednika RH i njegovih istomišljenika, kao i esto ponavljana tvrdnja da je fašizam zao i zlo ina ki, a anti-fašizam dobar i plemenit, temeljnim je uzrokom oštre politike polarizacije, ali ne samo politike, nego i moralne.

O višezna nosti i besmislenosti u RH službeno usvojenog jednorna no pozitivnog zna enja anti-fašizma, opširno sam pisao u prilogu na Portalu www.croatia.ch, kao i u istom lanku objavljenom u Fokusu br. 34 od 09. 03. 07. pa o tomu ne u govoriti. Ne u govoriti ni o politike kim raz-

likama glede NDH op enito, jer se u vladaju oj politici koj atmosferi tu ne može postiti suglasnost. Govorit u o etici, o moralnom stavu, o ovje nosti osloboenoj svake politike.

Kao i svaki drugi građanin, Stipe Mesi može slobodno misliti što ho e i kako ho e, ali u svojstvu predsjednika države, pa samim time i svih njezinih građana, on na to nema pravo. Da bih ga uvjerio u krajnju ne ovje -nost njegova stava o ovom problemu, pokazao sam mu samo dvije fotografije – da ih dobro pogleda. Na jednoj je prikazana velika kolona na ulasku u Bleiburško polje. U toj masi su vojnici bez oružja, te civili u građanskoj odje i, a u odorama željezni ari, poštari i sl. To je bio i tuzlanski dimnja ar i o ev prijatelj, željezni ar iz Hercegovine. On se je povla io iako je imao dva sina u partizanima.

Gospodine Predsjedni e, mnogi ljudi iz ove kolone su uskoro zatim grubo pobijeni i ba eni u jame i rovove. Jesu li oni bili zlo inci koji ne zaslužuju da se poklonimo uspomeni na njih na Bleiburškom polju, tom simboli -nom mjestu po etka zlo ina -kog pokolja? Ne znamo gdje im se nalaze kosti. Premda nije bilo nikavih su enja ni sudskih presuda, koje Vi verbalno jedino priznajete, možda još uvijek dvojite.

Na drugom se snimku jasno vidi djevoj ica od kojih desetak godina, koja bezbrižno skaku e oko lo i ne slute i da e predve er krenuti na 24-satni 60 kilometara dugi marš smrti prema Mariboru. Bilo je stravi no. Ne samo da su „antifašisti“ ubijali svakog onog koji je od umora pao, ili samo zaostao, ili skrenuo da se napije vode iz neke lokvice, nego su po koloni svrstanoj u etverored povremeno pucali rafalima. Bilo bi pravo udo da je to ta mala djevoj ica mogla izdržati i preživjeti.

Bez obzira na sve pokušaje još iz daleke prošlosti, a od gr kih filozofa Platona i Aristotela i sistematski, nikad se nije uspelo prona i na ela moralnog ponašanja koja bi svi prihvatili. No injenica je da svaki ovjek u svoj svijesti ima neka temeljna na ela, me u kojima je i ovje -nost.

Gospodine Predjedni e, zaobi ite svoje vlastite frustracije (a svi ih imamo) i prona ite u sebi ovjeka, pa neka se taj ovjek upita je li ona djevoj ica zlo i -nac. Jesu li to i svi oni ljudi na snimci, kao i stotine tisu a nesretnika na Bleiburškom polju, pred Dravogradom, Mariborom i drugim mjestima? Kao ovjek ne možete samom sebi dati ne ovje an odgovor, a kad to raš istite sam sa sobom i Vi kao Predsjednik RH po et ete

se ponašati druk ije.

Zaista cijenim sva Vaša pozitivna svojstva, ali kao predsjednik države svojim tvrdim „antifašizmom“ nositelj ste snažne polarizacije političkog korpusa građana Hrvatske, a odnos prema bleiburškim žrtvama, prvenstveno je stvar ovojnosti.

* * *

Izuzetno naziva za onovremeni politički sustav u Italiji, fašizam je i općeniti staljinistički ratni pojam, kojim je on u cilju pojednostavljenja nazivao sve neprijatelje SSSR-a. Poslije rata u tom je smislu fašistima nazivao i Amerikance i Engleze, a nakon razlaza 1948. za njega je i Tito bio fašist. Nakon završetka rata antifašizam postaje samo povijesnim pojmom i u aktualnim okolnostima gubi svaki smisao, isto kao i protufeudalizam. Koji bi pametan uvijek danas poeo propagirati antifeudalizam!? Već po etkom pedesetih antifašizam se u Jugoslaviji kao smjernica za budućnost u svakodnevnoj upotrebi sve više zamjenjuje socijalizmom i samoupravljanjem. O besmislenosti suvremene ideologije antifašizma u Hrvatskoj napisao sam opširan članak koji je pod naslovom „Su eljavanje s povijesnom istinom“ objavljen na portalu www.croatia.ch, kao i u tjedniku Fokus 9, ožujka 2007, pa ovdje o tomu neću pisati.

Na žalost, u želji postizanja nacionalnog pomirenja pokojni je Predsjednik Tuđman iz ropotarnice povijesti izvukao antifašizam u titovskom značenju, ime je rušitelje hrvatske države stavio ispred njezinih branitelja, ime im je omogućio rat protiv prošlosti, koji i danas nesmiljeno traje. Antifašizam je čak postao i ustavnim odredbom, što u konačnici znači da, ako nisam antifašist - a iza toga se

može svašta kriti - tada kršim ustav. Titovo ime na najljepšem zagrebačkom trgu, Trg žrtava fašizma, uključuju i tu i iskorištavanje odavanja po asti jasenovačkim i bleiburškim nevinim žrtvama za političke obračune - sve to izaziva emotivne tenzije i u hrvatski politički korpus naglašeno šizofrenim.

Poziv razumnih ljudi da prošlost ostavimo povijesti, da se povijesni arhivi ne bave injenicama prošlosti, a da se mi posvetimo aktualnim problemima, pod takvim okolnostima ne može uspjeti. Nije mogao ni moj prošlogodišnji poziv Predsjedniku Mesi u da u sebi nađe uvijek i temeljnu etiku, pa je ovogodišnje obilježavanje spomena na jasenovačke žrtve obavljeno u mnogo militantnijoj atmosferi od prošlogodišnjeg. Naglašeno ozbiljna lica Predsjednik je svima „protumačio“ da oni koji su već poginuli u Jasenovcu, nisu krivi za smrt bleiburških žrtava. Samouvjeren u svoje pravni koncept, to je dopunio izjavom, da će on otići na Bleiburg kad mu donesu spiskove poginulih, zaboravljaju i da kao Predsjednik nije ništa u pitanju da se barem neki spiskovi i nađu.

O tomu je svoje priopćenje Hina-i dalo Hrvatsko kulturno vijeće (HKV), što je Vjesnik objavio 29. travnja, pa da ne bih ja iznosio svoje osobno mišljenje, navodim cjeloviti tekst priopćenja koje je potpisao Hrvoje Hitrec:

* * *

Hrvatsko kulturno vijeće o izjavama predsjednika Mesića o Bleiburgu

ZAGREB - Hrvatsko kulturno vijeće (HKV), reagiraju i na izjave predsjednika Republike Stjepana Mesića o Bleiburgu, u današnjem priopćenju navodi da su „Mesićeve izjave o stradanjima Hrvata na Bleiburgu i Križnim putovima u potpunosti neumjesne i nakaradne, nedostojne dužnosti koju obavlja“. HKV Mesićevu riječ i poruku smatra uvredljivima za hrvatske žrtve, ocjenjuju i kako one „amnestiraju partizansko-komunističko zločin i u neskladu su s rezolucijama EU o osudi komunističkog zločina“. „Tvrdnje Stjepana Mesića da se ne zna tko je stradao u svibnju 1945. čini ne su i ignorantske, budući da postoji opsežna literatura o Bleiburgu, koju on nije pročitao,

kao i svjedo anstva i dokumen-
ti, posebno iz britanskih izvora“,
stoji u priop enju HKV koje je
potpisao predsjednik Hrvoje Hit-
rec. [Hina]

* * *

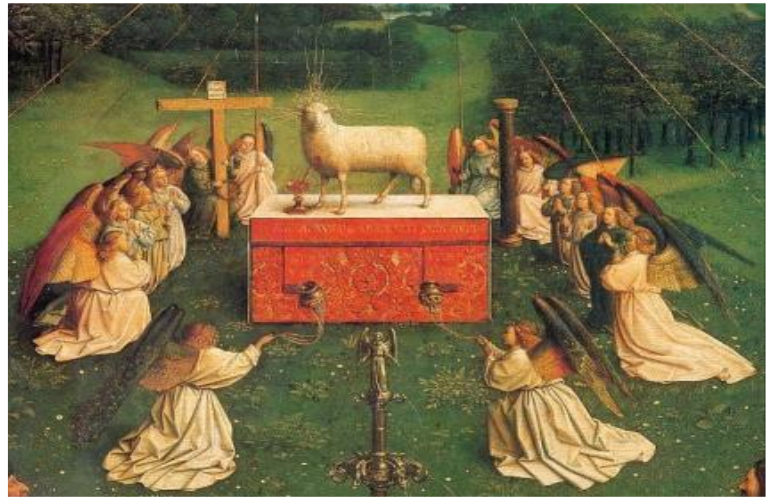
udnovate izjave i stav Stjepa-
na Mesi a zaslužuju pažnju sa-
mo zato što on obnaša funkciju
Predsjednika države, mnogo rje-
itiji i militantniji je bio sljedben-
nik tužitelja pokojnom Stepincu
Jakova Blaževi a, „antifašist“
Fumi . Po upornosti u ponavlja-
nju, te slijede i velikog nacisti-
kog manipulatora Gebelsa, koji
je govorio da „laž ponovljena
deset puta postaje istinom“, on
je optužio djelatnike Crkve za
suradnju s fašizmom i pozvao
Kardinala da posjeti Jasenovac
– valjda zbog iskupljenja!?

Budu i da je gospodin Fumi ti-
me otišao ispod ak i osnovne
pristojnosti ovaj puta su ga mno-
gi osudili, ali su mnogi novinari,
možda i zbog neznanja ili sla-
bog pam enja, uz preporuke
Kardinalu da stvarno treba pos-
jetiti i Jasenovac, to obrazlagali
i time, da biskupi svake godine
dolaze na Bleiburg – što jednos-
tavno nije istina. Ne prvenstve-

no iz politi kih razloga, ve kao
krš anin iz dubokog uvjerenja,
ja sam se žalio (a o tomu i pi-
sao) što ak ni nakon oslobo e-
nja naši kardinali i biskupi ne
dolaze na Bleiburško polje po-
moliti se Bogu i odati po ast ne-
vinim žrtvama. Pokojni Stepinac
je bio izrazito skroman ovjek,
ali je kao krš anin imao hrab-
rosti suprotstavljati se i Paveli u
i Titu, a njegovi su se slijednici
godinama iz nekakvih politi kih
obzira suzdržavali obaviti svoju
krš ansku dužnost. Dragi kardi-
nalu Josipe, brate po Bogu i po
Isusovu nauku, Isus je propo-
vijedao da se trebamo moliti i za
neprijatelje svoje, a Tvoja je

krš anska dužnost i u Jasenov-
cu se pokloniti i pomoliti za ne-
vine žrtve, ime eš istovreme-
no sprije iti politi ke mani-
pulacije, pa samim time i prid-
nijeti sprje avanju suludih spo-
rova oko prošlosti.

Gospodin Stjepan Mesi je ina-
e vrlo popularan i simpati an
ovjek, u svemu drugomu je
vrlo racionalan, ali je u odnosu
na zlosretnu NDH optere en
dubokom iracionalnom mrž-
njom, pa kao takav on nije dos-
tojan do i na Bleiburško polje.
Strpimo se dok do e novi Pred-
sjednik hrvatske države.

Pax Domini sit semper vobiscum

MODERNI ASIRCI I OKRUTNOST PALANKE (GRADIĆA, VAROŠICE)

Ivo Baši , Dubrovnik

Nakon što sam nedavno odgle-
dao DVD-prilog jednih dnevnih
novina "Vukovar 1991.", te doz-
vao u nezaboravno sje anje raze-
ne prijašnje emisije o herojima
tog posebnog grada i ostalih
(kraj)obrazu koji i danas imaju
ratni pe at onih kojih više nema,
po znanim i neznanim groblji-
ma, te onih oprostom obuhva e-
nih zlo ina kih utvara koje i

danas slobodno šetaju tim pod-
ru jima kao podsjetnik pjesme o
"mesu" i "salati", pridodat u ne-
koliko citat-zapisa.

Miroslav Brandt, Izvori zla, Au-
gust Cesarec, Zagreb, 1989, str.
454, 456, bilj. 175, 184, kaže:
"Asirski pobjednik podiže cijele
piramide od odsje enih zaroblje-
ni kih glava, pobije eni kraljevi
bosonogi i gologlavi vuku kola
asirskoga kralja i pritom na le i-

ma nose jednu od odsje enih
glava svojih sunarodnjaka; kroz
nos i usne probijaju im prsten i
vode ih na užetu; stavljaju ih u
kavez da ih svijet popljuje, a u
kavezu su zajedno sa psima i
svinjama koji ih napadaju. Za
sve pokoreno stanovništvo es-
te su bezrezervne sje e i teška
kažnjavanja saka enjem. Assur-
banipal (883.-859.) je vlastitim
rukama ogulio kožu upravniku
jednoga pobije enoga grada,

žive je spalio više od 3000 zarobljenika, jednako toliko stanovnika dao je posje i ma em i spaliti još mnogo drugih; bezbrojnim zarobljenicima iš upan je jezik, odsje ene ruke, prsti, uši, nos, iskopane o i. I babilonski kralj Nabukodonosor naredio je da 100.000 iskopanih o iju bude položeno pred njega, a 100.000 koljena imalo je biti prelomljeno; vlastitim rukama je iskopao o i neprijateljskom vodi, masovno dao spaljivati mladi e i djevojke.

Sli ni postupci obilježavaju i ratovanja Elamita i Kartažana. O okrutnosti Skita priop ava Herodot: "Skiti iskopaju o i svojim robovima" (IV, 2); kad netko umre meso s njegova tijela skinu, skosaju s mesom stoke i pojedu (IV, 26); svakoga stotog zarobljenika prinose kao žrtvu svome božanstvu (IV, 62); odsje ene glave ubijenih neprijatelja nose kao trofej na konjskoj ormi; piju krv ubijenih neprijatelja (IV, 64); prave odijelo od oguljene ljudske kože; lubanjanja se služe kao vr evima (IV, 64-65); svakome smaknutome ubijaju ne samo sinove, nego i sve druge muškarce u ku i (IV, 69)". Duševni bolesnik Kirov sin Kambiz II. (529.-522.) pokorio je Egipat (525. pr. n. e.) uz "više prekršaja tolerancije i poštivanja eti kih principa: Dao je iskopati leš faraona Amasisa, mrtva ga izbatinati, izbosti, po upati mu kosu na glavi i najzad ga spaliti; ranio je svetoga bika Apisa i dao izbi evati njegove sve enike; bez ikakve je krivice, u nastupu ludila, dao strmoglavce žive sahraniti 12 najuglednijih Perzijanaca, ubio je svoju mlau sestru i mla ega brata Smerdisa, kako kaže Herodot, II, 16; 25; 30; 31; 35".

Kako li bi tek Asirci (kao najkrvoloniji), Babilonci, Elami ani,

Kartažani i Skiti bili kažnjeni da ih se tuži, kao što su nedavno optužene UN i Nizozemska za "propuste" u Srebrenici. Vrlo sli - no kao što su etnici i JNA to zaslužili bez presedana u novijoj, relativno i samo naizgled ulju enijoj ljudskoj povijesti. Da kojim slu ajem postoji prostora vremenski Me unarodni sud za cijelu povijest, kako bi samo prštale ratne odštete. Ova sadašnja financijska carstva i (vojne) velesile bile bi na optuženi - koj klupi zbog bestijalne kolonijalne politike, pa i zato što su dopustili da se uop e odvija rat na podru ju ve tada neovisne RH.

Ivo Rendi Mio evi , Zlo velike jetre, Književni krug, Split, 1996, str. 15-16, 109, 111, 156-157, zapisuje: "U razdoblju od približno 880. do 612. godine prije Krista uzdigla se do velike mo i ratni ka država Asirija koja se prostirala od Mezopotamije do Egipta. Asirci su razvili ratnu tehniku i bili vrlo surovi prema pokorenim narodima. Asirski su kraljevi osobno probadali o i svojim neprijateljima, a vojnici su kao znak pobjede odsijecali glave pobije enima. Glave se odsijecaju do najnovijeg doba, te se postavlja pitanje smisla tog okrutnog postupka. Koliko li je u Ka i a Mioši a "odsi eno" glava (i krš anskih i musliman-

skih)? Crnogorci bijahu vrlo vješt i u ovom ratni kom poslu, a pri osvajanjima Sjenice 1809. godine srpski ustanici nisu imali dovoljno ko i a da sve turske glave ponabijaju. ...Reljef iz Nini-ve (VII. st. prije Krista) impresivno prikazuje deportiranje sta-novništva. Pisac ovih redaka [Ivo Rendi Mio evi] bio je osobno prisutan kada su u enici petog razreda osnovne škole analizirali reljef i u njemu odmah prepoznali najnoviju tragediju Hrvata. ...

Veliki doga aj onog vremena, pad Ninive, glavnoga grada Asirije 612. godine prije Krista, opisan je u Bibliji i opomena je svakom osvaja u: "Gledaj, preko gora hrli glasnik, on naviješta: "Spasenje!" ... Teško gradu krvni kom, pun je laži, prepun grabeža, s plja kom on ne prestaje ... "Niniva! Kakva razvalina!" Tko je može požaliti? Gdje joj na i tješitelja? ... Tko nije bez sanki i prestanka osje ao na sebi tvoju okrutnost?". itaju i Bibliju i usporeuju i njene prikaze sa strahotama na podru ju bivše Jugoslavije, lako emo zaključiti da su patnje ljudi uvijek bile iste, ali isti su bili i postupci agresora". Marko Maruli u "Molitvi suprotiva Turkom" kaže: "...Evo još oltari tvoji raskidaju, i sve svete stvari

tla iti ne haju. U temple sve svete konje uvajaju, prilike propete pod noge metaju. ...Ukaž', Gospodine, kako s' ukazao asirske ja ine kada s' nakazao...". Mnogi su se Hrvati (me u njima i Maruli) obra ali Europi za pomo , ali ona, kao i na kraju XX. stolje a, nije bila spremna braniti dio svoje kulture...

U lipnju 1806. godine neprijateljska vojska približava se Cavtatu koji stanovnici napuštaju. [Lujó Vojnovi [Pad Dubrovnika, 1908.] opisuje ponašanje Crnogoraca: "Ali kad u oše Crnogorci u taj drevni grad, kome kao da su eno bješe od nezapam enih vremena da trpi od najezde slovenskijeh plemena, oni po azijatskome obi aju, pretresoše preostale domove, opustošiše ku e u gradu i okolini, od ega ih, piše [ruski admiral] Senjavin caru Aleksandru, nijesmo mogli uzdržati". (str. 241). Vojnovi iznosi ovo svjedo anstvo [austrijskog konzula u Dubrovniku Ivana Timonija]: "Stari vojnici ... bijahu sada kao izgubljeni pred ovim udnim vojnicima u žutkastim gunjevi-

ma koji guturalnim [grlatim] glasovima navaljivahu jataganima, ili za hridima as pognuti kao risovi, as skaku i s kamena na kamen kao divokoze, ne praštahu nikome, ne injahu zarobljenike, sijecahu glave i nosove". (str. 242). ...Da bi izbjegli njihovu [susjedsku] broj anu nadmo , Srbi moraju pribje i najsurovijim mjerama, poput onih koje je davno primjenjivala Asirija, a Biblija ih je o uvala od zaborava. Svetozar Markovi [Srpske obmane, Srbija na istoku, Beograd, 1973.] kaže: "...O evidentno politi ka misao "Velika Srbija" bila je najve a politi ka "utopija", i nasljednici kneza Mihaila morali su to uvidjeti im su samo jednim korakom pokušali da je ostvare". ...

Pleme e u Srbiji do i do palanke, a nikada ne e postati istinskim gradom. ...R. Konstantinovi je u knjizi *Filosofija palanke* [Beograd, 1981.] proveo višeslojnu analizu palana kog duha osvr u i se i na plemensku ideologiju iz koje taj duh izrasta. ...On kaže da je duh palanke zaboravljen od povijesti,

ali i on sam zaboravlja povijest. (str. 7). Za taj su duh karakteristi ni jednoobraznost i gotova rješenja. (str. 10). ...Palana ki duh optužuje druge kao krivce za zlo te traži krivca "napolju". ...red determinizma duha palanke ne ide u egzistencijalnu nužnost bi a, nego je protiv te nužnosti. (str. 45). ...Duh palanke mrzi samostalnu li nost i genijalnost (str. 77), a anonimni lanovi u pobuni protiv anonimnosti prelaze u izgredništvo i nasilje. ovjek anonimnosti ovjek je izgreda, a filozofija nasilja traži da se ide "do kraja" uz pozivanje na neki "viši cilj". (str. 87, 88). Duh Palanke vjeran je plemenskoj prošlosti, ali ne može biti vjeran povijesti" .

Opraštanje i oprost su "agresije" na razum izazvane upravo zlotovnim agresijama bez ijih bi uvjeta i tvorbenih posljedica bile nepotrebne. Ljudski je opraštati neljudskim inima za koje nam se ponekad ini kao da su pridošlice iz sna. Snove pre esto zaboravljamo, a uvijek opetovano sanjamo o boljoj budu nosti. E, da je barem tako i (opraštati) lako

OTVORENO PISMO FRA MARTINA

Fra Martin Planini

**Župni ured Plo e-Tep i i
88268 Bileti Polje**

namijenjeno, ali ne i poslano Hrvatskom Saboru, Trg sv. Marka 8, 10000 Zagreb

Cijenjeni Naslove!

Ja fra Martin Planini , Hrvat desetotravanjske tradicije, vrjednovatelj ustaškog pokreta, ljubitelj svoje nikad prežaljene Majke Nezavisne Države Hrvatske i štovatelj žrtava za nju prinese-

nih, uputio sam Vam svoje „Otvoreno pismo“ od 26. ožujka ove godine. To inim i sada jer sam obe ao izvijestiti Vas o svojoj „obilježbi Jasenovca 22. travnja ove godine“.

Dana 22. travnja u 18:30, u crkvi svetoga Ante Padovanskoga na Tep i ima pokraj it-luka, imao sam misu za sve: ustaše, domobrane i ostale civile koje su partizani poubijali u Jasenovcu kako bi što ve a ljaga na nas pala i na nama ostala. Tu sam misu najavio na ovogodišnjoj desetotravanjskoj

proslavi u istoj crkvi, na Mosoru iznad Širokoga Brijega, gdje su stradali križari u rujnu 1947. i u svatovskoj dvorani „Široki“, gdje je bilo narodno slavlje.

U istoj crkvi, pod uskrсном pu kom misom, najavljena je i misa za naše jasenova ke žrtve u utorak 22. travnja u 1830.

Dana 21. travnja, uo i najavljene mise, padala je kiša. Po - ela je popodne i prestala oko 14 sati narednoga dana. U utorak (22. travnja 2003.) triput je zazvonilo mrtva ko zvono njima

u ast: u 16:30, 17:30 i 15:00 i 20:00. Misa u punoj crkvi nazovanih vjernika po elaja je u 18 i 30. Bila je recitirana – bez pjesme. Imam sam pristupio k oltaru, rekao sam: Budu i da je nebo za njima dugo plakalo, ne možemo ni mi pjevati. Zato e ova misa biti u dostojanstvenoj tišini. Bez propovijedi i bez glasne Molitve vjernih. Tako je bilo i tako je dokraja ostalo.

Prvi korak je na injen. Vidjetemo što e biti poslije. Poželjno bi bilo da se blajburške žrtve, stradale u Jasenovcu, poaste i u Jasenovcu. To traži ljudsko poštenje.

Ne zaboravimo da nam se na naša ple a toware dva prigovora: „Hrvati se ne mogu osloboditi svoje prošlosti. Hrvati nisu kadri suo iti se sa svojom prošlosti.“

Ispada da su to dva opre na (kontradiktorna) stava, ali nisu. Prvi stav je potaknut Bleiburgom. On traži od Hrvata šutnju i zaborav. Drugi stav je potaknut Jasenovcem. On traži od Hrvata vje no priznavanje zlo ina i kajanje za nj u prahu i pepelu.

I kad znamo da nam ežnja za zaboravom Bleiburga šalje prvi prigovor, a nabija i nam jasenova ke krivnje šalju drugi prigovor kao om u na naš vrat,

budimo spremni u oba zna enja susresti se sa svojom prošlostu. I susretnimo se, idu i u „rikverc“ od Bleiburga preko Jasenovca i Desetoga travnja do Beograda, centrale mnogih zlo ina na našim prostorima.

I, ako nas put bude vodio od Beog-rada prema Londonu, Parizu i Washingtonu, ne smijemo posu-stati. Moramo put nastaviti. Jer, susret s našom prošlosti otkrit e i još nešto drugo što se prikriva. Naš susret s našom prošlosti pokazat e i nekome da je „car gol“.

Neosporna je injenica da je nad ustašama, domobranima i ostalim hrvatskim civilima u injen me unarodni zlo in. Ovdje bih želio izdignuti se iznad injenice da sam Hrvat, premda je to vrlo teško. Želim da se vidi moja dobra volja. Od srpnja 1941. do po etka svibnja 1945., premda je bilo ubijeno mnogo u Jasenovac prispjelih, što se ne smije (za)nijekati, nije nad svima u injen zlo in. Gdje su i kad su partizani dokazali zlo in konkretnom ustaši pa ga ubili kao zlo inca nakon smrtne osude? Zlo in nad zarobljenim ustašom iz toga vremena (od 1941.-1945.) u injen je kad je i gdje je ustaša bio ubijen jer je ustaša i samo zato što je ustaša. Zarobljenik ne smije biti ubijen. Tko ubije zarobljenika ini zlo in.

Ne mogu odobriti ubijanje zarobljena ustaše za vrijeme rata. I to je zlo in! No, mogu to razumjeti u ratnim okolnostima. Jer, na zarobljenike u ratu redovito se ne gleda kao na nemo ne ljude ve i kao na budu e protivnike. Ubit emo ustašu da mu onemogu imo povratak u ustaške redove! Razumljivo, ali i ne dopustivo.

Nakon 15. svibnja 1945. slika je potpuno druk ija. Posrijedi je

otežavaju a okolnost. Rat je završen. Zarobljeni, dakle, ustaša ne može biti vojno opasan. Zato je ubijanje hrvatskih vojnika i ustaša i domobrana ubijanje civi-la. Sad Vam tek, cijenjeni Naslo-ve, može biti jasno zašto sam u prvom pismu napisao i ostalih civila. To je zato što je zarobljeni ustaša nakon završenoga rata prestao biti vojnik. Vojna odora bez naoružanja nije više vojna odora. Zato treba jasno i nedvosmisleno kazati: nakon završena rata partizani su, jer nije bilo sudskoga postupka, ubojice civilnih žrtava. To im je teret.

Susre emo se i s Jasenovcem. Jasenovac je neprekopan. Zabrana za prekopavanje nije došla ni od civilnoga ni od vojnoga vrha NDH. Idu i na „rikverc“ ne možemo i ne smijemo presko iti tu injenicu. Pogotovo kad znamo da je Ov ara prekopana, da su poubijani Hrvati identificirani i asno pokopani. Zašto nije obavljen astan pokop i Jasenova kih žrtava?! Manje je vremena prošlo od najstarije jasenova ke žrtve negoli od najmla e ov arske. Ljeto 1941. i prolje e 1945. nepune su etiri godine. A jesen 1991. do 22. listopada 1998.? Sedam je punih godina. Lakše je bilo identificirati jasenova ke žrtve 1945. negoli ov arske 1998. Bez odgovora na ta pitanja nema govora ni o Jasenovcu k ijem nastanku idemo u „rikverc“. Mla enje je prazne slame raspravljati o Jasenovcu bez predložena „rikverca“.

Kad usporedimo Jasenovac i Bleiburg, dade se još nešto vidjeti. Ustaše nisu imali partizansku zlo u. Da su je imali, Jasenovac bi im bio suvišan. Svaki krivac tek nastaloj državi mogao je završiti na mjestu gdje je uhi en. No injenica je da tako nije bilo. U Jasenovcu je barem

netko pogubljen zbog svoje krivnje, a nakon završetka rata od Blajburškoga polja do rumunjske granice u Banatu i grčke granice u Makedoniji? Nitko nije ubijen kao krivac. Jer, nikomu prije smrti nije dokazana krivnja. Ne u re i da nakon 15. svibnja 1945. me u ubijenim ustašama nije bilo i zlo inaca, ali u istaknuti i uz to vrsto (o)stati da i ustaškoga zlo inca, ali ubijena bez suda, treba ubrojiti me u žrtve. Ne zato što je zlo inac, ve samo zato što mu krivnja nije ni istražena ni utvr ena ni dokazana. Žalosno je, ali istinito, da su mnogi ustaše ubijeni samo zato što su Hrvati.

Mogli ste vidjeti kako nisam isključio ustaške zlo ine u Jasenovcu. Bilo ih je. No, unato tomu postavljam pitanje: Je li pošteno izjedna avati partizanske zlo ince, ubijene u Jasenovcu nakon presude, s nevinim žrtvama stradalima u Jasenovcu?

Kad bi Hrvati zaboravili Bleiburg i trajno se kajali za Jasenovac u njegovom okrutnom zna enju, tek bi se tada svidjeli svojim kritizerima. No, mogu li i smiju li Hrvati biti takvi?!

Kad ve svake godine obilježavamo Bleiburg, obilježimo ga dostojanstveno. Bez zle krvi! Iskreno priznajmo da su partizani na Bleiburgu o itovali svoju zlu ud. Iako je zlo in ubiti zarobljenika, ne možemo izjedna iti partizanski zlo in nad zarobljenim ustašom za vrijeme rata sa zlo inom nad ustašom nakon rata. Jer, zarobljeni ustaša u ratu mogu i je protivnik, dok zarobljeni ustaša na Bleiburgu je civil u vojni koj odori. Zlo in nad ustašom za vrijeme rata, iako se ne smije odobriti, može se ipak razumjeti, dok zlo in nad zarobljenim ustašom nakon rata ne može se ni razumjeti ni odobriti. Jer, nakon rata razoružani ustaša nije više mogu i protivnik ve gra anin nove države. Bleiburg, križni put

i ostala stratišta otežavaju- a su okolnost ne samo za par-tizane ve i za cijelu antihitlerov-sku koaliciju. Jer, to je bez-sud-ni pokolj civila. Pobjednici su, dakle, završivši rat iskalili svoj zli bijes nad civilima.

Da su partizani imali barem jedno slovo od rije i ovjek, ne bi oni u inili što su u inili. Ne bi svojih „pet minuta“ iskoristili da bi što više Hrvata poubijali. Bleiburg nije kažnjavanje zlo ina. Kamo sre e da je to bio! No, on nije kažnjavao zlo ince nego uklanjao Hrvate s lica zemlje. Ubijati narod kao takav, zlo in je, ali ne ljudskoga hira ve avolske zlo e prema krš anstvu i prema Hrvatima koji su svojim ve im dijelom krš ani. Je li mogu e preko toga prije i u ime antifašizma? Ne! Mogli bi to u initi komunisti u ime svoje doktrine o uništavanju klasnoga neprijatelja svim mogu im i raspoloživim sredstvima pa kazati: Bleiburg je naše naj asnije djelo! Uništavali smo klasne neprijatelje svim raspoloživim sredstvima. Jasno da se reformirani komunisti ne slažu s tim zaključkom. A kako e se postaviti prema Bleiburgu? Neka to (u) ine kako najbolje znaju.

I nakon našega obrazloženja blajburški e zlo inci tražiti od nas ispriku za Jasenovac, unato tomu što nema onoga koji bi se morao ispri ati. Srušena je NDH, pomoren njezin državni aparat, a sadašnja Republika Hrvatska nije s kriva za zlo ine u Jasenovcu od 1941. do 1945. Ispri ati se mogu samo oni koji NDH priznaju svojom vlastitom državom i nitko drugi. No, prije isprike dužni smo predo iti i bol koja nas izjeda:

1. Nad hrvatskom vojskom u injen je me unarodni zlo in kozmi kih razmjera. Britanci su, posluživši se partizanima kao živim oružjem, po inili zlo in nad našim civilnim stanovništvom.

2. Jasenovac je neprekopan. Ta se injenica ne može dovesti u

pitanje. Susret s tom injenicom susret je i s našom prošlosti glede Jasenovca. Poštenje nam ne dopušta ni koraka natrag, dok ne dobijemo odgovor na naredna pitanja: Zašto Jasenovac nije prekopan? Tko je zabranio prekopavanje Jasenovca? Zašto nije stavljena to ka na Jasenovac pred kraj 1999. godine? Zašto je FNRJ (SFRJ) izbjegavala susresti se s Jasenovcem na temelju prekopavanja? Zašto nije Republika Hrvatska popravila propust FNRJ i SFRJ? Ta pitanja ekaju odgovor.

3. Ujem da R. Hrvatska kupuje zemljište od Austrije kako bi mogla što veli anstvenije obilježiti spomen na blajburške žrtve. To je hvale vrijedno, ali ne samo za sebe. Koliko vrijedi ništica bez broja ispred sebe, toliko vrijedi i kupovina zemljišta bez skidanja laži s naše najnovije povijesti i bez istine na temelju golih injenica, bez naklapanja i bez politiziranja.

4. Tek nakon utvr ivanja injenica u i emo u borbu protiv kleveta usmjerenih prema hrvatskom narodu pa i prema NDH. Nužno je, dakle, suo iti se s istinom kakva god ona bila. Istinu emo priznati tamnom, gdje bude tamna; sivom, gdje bude siva, ruži astom, gdje bude doista ruži asta, ali i svijetlom poput sunca, gdje ona bude sjajna i svijetla kao podnevno sunce.

Spremni smo krenuti na posao koji nam se odavno predlaže im sazru prilike. A odlazak u Jasenovac na naklapanje bez veze sa stvarnim injenicama ko nica je što nam prije i susret s istinom. Na potezu su naši i rodoljubi i klevetnici! Neka reknu istinu, ali istinu. Samo istinu.

Plo e-Tep i i, 13. svibnja 2003.

VITEŠKI TURNIR SVETA HELENA (17. i 18. svibnja 2008.)

Lovorka Dragun Mirkovi, dipl. oec., Zagreb

Evo nas u Svetoj Heleni, nadomak Sv. Ivana Zeline. Susrećemo starog znanca, uglednog gospodina Željka Lisi aka, dipl. ing., direktora društva „Cin aona Helena“ d.o.o. Prilazimo mu.

Gospodine Lisi aka, nešto se zanimljivo događalo u Svetoj Heleni?

Vrlo zanimljivo.

Zar nam nije dosta oživljavanja povijesti?

Ni govora.

Viteški turnir. Što još?

Mnogo toga u samo dva dana. Pošli smo prošle godine, kada smo organizirali obljetnicu slavne pobjede hrvatske vojske nad Turcima daleke 1557. godine. Bilo je 10.000 posjetitelja. Ove godine očekujemo oko 30.000.

Toliko?

Da. Ima mnogo toga za vidjeti: Sajam starih obrta, mimohod viteških skupina, dječje kazalište lutaka, viteški turnir, povijesni igrokaz, koncerti skupine „Slip“, HPD Zelina i KUD Drijenjek, opsada grada s bojnim napravama, povijesni igrokaz, zabavni program „Kužiš stari moj“, itd.

Niste zaboravili niti na pečenje vola.

Nikako.

Grad Sveti Ivan Zelina smješten je u sjeveroistočnom dijelu Zagrebačke županije. U svom sastavu ima 62 naselja, među njima i Svetu Helenu. Prostire se na površini od 185,44 km², što iznosi 6% ukupne površine Zagrebačke županije (3.058,15 km²). Broji 16.268 stanovnika.

Željko Lisi aka

CINČAONA HELENA
 za proizvodnju, trgovinu i usluge
 10382 DONJA ZELINA
 Sveta Helena bb
 Tel.: 01/ 2022 400
 2022 401
 2022 402
 2022 403
 Fax.: 01/ 2022 419
 www.cincaonahelena.hr

DIMENZIJE KADE
 za vruće pocinčavanje
 duljina: 6 200 mm
 dubina: 1 800 mm
 širina: 1 200 mm
 Imamo mogućnost centrifugiranja robe

RAZLIKOVNI RJEČNIK IZMEĐU HRVATSKOG JEZIKA I SRPSKOG JEZIKA (5. dio)

HRVATSKI JEZIK SASTOJI SE OD TRI DIJALEKTA: akavskog dijalekta-(ikavski, ekavski, ijekavski izgovori), Kajkavskog dijalekta-(ekavski, ijekavski izgovori) i Štokavskog dijalekta- (ikavski, ekavski, ijekavski izgovori). Osnovica za službeni standard u HRVATSKOM KNJIŽEVNOM JEZIKU je Štokavski dijalekt ijekavskog izgovora oplemenjen s fondom rije i Kajkavskog i akavskog dijalekta.

SRPSKI JEZIK SASTOJI SE OD DVA DIJALEKTA: Štokavskog dijalekta- (ekavski, ijekavski) i Torla kog dijalekta- (ekavski). Osnovni standard za SRPSKI KNJIŽEVNI JEZIK je štokavski dijalekt ekavskog izgovora oplemenjen Torla kim dijalektom.

HRVATSKI JEZIK

brojka
brojka, znamenka
znamenka; dvoznamenkasti brojevi
cigara
zvrk
jantar
dok: Ne treba ga buditi, dok se sam nije probudio.
cimet
zdjela
initelj, imbenik
cinkati
cinkati, cinkanje
cerada
okružnica
kolati; koliti
isto a
itljiv; itljivo
vješalica
škiljiti; –
cendrati
gusto teku e jelo
jušno
ugao
uglat
trbuhozborac

krepati
crkva, Gen. pl. crkvi
crveni luk
crti , crtani film
risati; narisati
Crvenkapica
duda, dudati

SRPSKI JEZIK

cifra
cifra, brojka
cifra; dvocifreni brojevi
cigara, smotka (arh.)
igra
ilibar
im: Ne treba ga buditi, im se sam nije probudio.
cimet
inija
inilac, inioci; faktor, faktori
cinkariti
cinkariti, cinkarenje
cirada
cirkular
cirkulisati, kolati
istota
itak; itko
iviluk, oka aljka; vešalica, ofinger
kiljiti; kiljav: kiljavo svetlo...
cmizdriti
orba
orbasto
ošak, ugao
oškast, uglast
ovek koji govori iz stomaka, trbuhozborac
cr i
crkva, Gen. pl. crkava
crni luk
crti , crtani film
crtati; nacrtati
Crvenkapa
cucla, cuclati

HRVATSKI GROBOVI U SLOVENIJI (11. dio)

Janez rnej

Preveo Igor Ivaškovi
(„Demokracija“, Ljubljana,
prosinac 2004.)

16. Prikrivanje grobova

Ivan Samec, poslovo a trgovine "Slovenijales" u tadašnjoj Zidanškovo ulici (sada Gospodska ulica), mi je rekao da je njihov direktor kupio 12 lijesova za kosti žrtava prona enih na zemljištu "Slovenijalesa".

Gospodin Kelhar, direktor celjskog groblja, rekao je da su donijeli samo 6 punih lijesova, a da su kosti zatim stavljali u polivinilske vre e i zakopavali ih u dubinu od tri metra na celj-

skom groblju (to mjesto je pregledalo i vladino povjerenstvo pod vodstvom Viktora Blaži a).

Poslije toga, 1975. godine, u opini Celje zasjedalo je revizijsko povjerenstvo na kojem je sanitarni inspektor Urleb podnio izvješ e o prona enim grobovima i uru io ga županu Jožetu Maroltu (1975.-1979.) ili predsjedniku izvršnog odbora Marjanu Aši u. Rezultat toga je bila još jedna regulacija isto ne Ložnice i izgradnja mosta 1975. godine, kojega je gradnju izvodilo isto ono poduze e, koje su sada zove "Nivo", a direktor mu je bio Niko Roži .

Nadzor nad izvo enjem radova obavljao je Mojmir-Moj Cvahte,

sin ing. Cvahteta, direktora vologospodarstvene uprave, koja je izvodila prvu regulaciju. Ljude na terenu raspore ivao je Jane- ek.

Opet su iskopali tijela. Janko Hartman, dipl. ing. arh. (Celjani su ga zvali gradski inženjer), mi je rekao da ga je zaprepastilo ono što je vidio. Posebno ga je zapanjilo to što Celjani piju vodu s tog podru ja.

Tako su "Nivo", celjsko groblje i Zadruga Celje postali službeni grobari i prikrivatelji komunistikih zlo ina.

STVARANJE PRVE JUGOSLAVIJE (6. dio)

Ivo Matanovi , Zadar

Valja istaknuti, da Ante Kuzmani nije odobravao Gajeve jezine i politike poglede i koncepcije, da je oštro ustao protiv svakog pokušaja da se hrvatstvo stopi u nekakvom ilirizmu, jugoslavenstvu, srbohrvatstvu, da se postepeno stvori nekakav artificijelni zajedni ki jezik.

Ime je svakom narodu temelj, pa Kuzmani zahtijeva da moramo imati i gajiti svoj hrvatski jezik, a ni iji drugi.

Uz Kuzmani a, i don Ivo Prodan, književnik i publicist, utemeljitelj pravaštva u Dalmaciji, također se je žestoko opirao ideji velikosrpstva i poput svojih političkih vo a Ante Star evi a i Eugena Kvaternika odbacivao je Karadži evo velikosrpstvo, ali i Gajev ilirizam, kojeg je radi-

kalno negirao, kao i sva druga nacionalna imena, osim hrvatskog.

Važno je podsjetiti, da su dalmatinsko plemstvo i staro granstvo podržavali stanje što su ga stvarale tu inske vlasti. Te vlasti nisu dopuštale pravopisnoga jedinstva s Hrvatskom, da što više sprije e političko približavanje svih do tada razdijeljenih hrvatskih zemalja.

Ve je re eno, da je dr. Franjo Ra ki, jedan od naših najzna ajnijih i najzaslužnijih povjesni ara, osniva moderne historiografije, bio ideolog jugoslavenstva i prvi predsjednik Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu.

Vatroslav Jagi , nesumnjivi autoritet, nekoliko decenija bio glavna svekolike slavistike, 1881. izjavio da nije Hrvat. I na znanst-

venom planu bio je na anti-hrvatskoj liniji.

Tomo Mareti, slavist, autor velike gramatike hrvatskog jezika, napisao je u „Vijencu“ 1889. godine da su nam svi slavenski narodi braća, ali da su Srbi krv naše krvi, kost naše kosti. Bio je zastupnik u Saboru na listi Unionističke (maaronske) stranke, a u prvoj Jugoslaviji isticao se je kao jugounitarist.

Unato činjenici da su gotovo svi hrvatski političari, osim starci, stajali na temelju elu jugoslavenskog narodnog jedinstva, u kolovoškom broju Srpskog književnog glasnika u Beogradu izišao je 1902. godine članak pod nazivom „Srbi i Hrvati“, u kojem je bilo napisano doslovce sljedeće: „Hrvati niti imaju posebnog jezika, niti zajedničke običaje, niti istog jedinstva života, ni, što je glavno, nemaju svijesti o meusobnoj pripadnosti; stoga ne mogu biti posebna narodnost. Ta se borba mora voditi do iztrage (istrebljenja) naše ili vaše. Jedna strana mora podleći. Da ne biti Hrvati garantuje nam njihova manjina, geografski položaj, okolnosti što žive svuda pomiješani sa Srbima i proces opće evolucije, po kojem ideja srbstva znači napredak“.

Taj kobni članak prenio je zagrebački politički list „Srbobran“, koji je od 1884. izlazio u Zagrebu kao glasnik Samostalne (srpske) stranke, bez ikakve riječi i komentara, daju i time prešutno na znanje da se identificira sa sadržajem članka objavljenog u Srpskom književnom glasniku u Beogradu.

O čemu da su navedenim člankom Srbi htjeli da nas izbrišu sa lica zemlje kao narodnost hrvatsku. To je bio prvi velikosrpski poziv na genocid i glavni uzrok izbija-

nju demonstracija protiv njih u Zagrebu iste godine, koje su trajale tri dana.

Trebalo je da taj događaj bude upozorenje tadašnjim hrvatskim političarima da promijene politički orijentir, da se oslobode kompleksa slavenstva, jugoslavenstva, srpstva, da vode brigu sami o sebi, da razvijaju hrvatsku državotvornu svijest i ideju o uspostavljanju vlastite države, poput ostalih okolnih naroda. Na žalost, nisu imali snage, smisla i odlučnosti da spoznaju bit i potrebu stvaranja vlastite države.

Demonstracije su se stišale, a u njihovom stišavanju i pomirljivosti sa Srbima najviše se isticao Stjepan Radić, što se politički e, nastavilo se i dalje s nacionalnim romantizmom, u jugoslavenskom smislu.

Stjepan Radić bio je u svojoj mladosti starci, da bi pod utjecajem ruskog i češkog panslavizma krenuo u panslavizam, smatraju i da su Hrvati i Srbi jedan narod (1902. i 1903.). Svoj politički rad počinje u znaku južnoslavenskog narodnog jedinstva iz kojega najčešće ne isključuje Bugare. Isticao je, da su Južni Slaveni s etnografskog, geografskog i socijalnog gledišta jedan narod, ali je mislio da su oni s kulturnog i povijesnog gledišta i po subjektivnim osjećajima posebni narodi.

Dosta dugo stajao je na pozicijama narodnog jedinstva Hrvata i Srba. Sve vrijeme Prvog svjetskog rata, za razliku od frankovaca, ostao je pristaša narodnog jedinstva Hrvata i Srba, ali na temelju potpune i stvarne ravnopravnosti, dok je, naprotiv, većina tadašnjih političara (dr. Ante Trumbić, Ivan Meštrović, Frano Supilo, dr. Josip Smoljčić, Janko Šimrak,

dr. Ante Pavelić – stariji - i dr.) bila za jedinstvenu centralističku državu pod dinastijom Karadžorjevića.

Kad je, međutim, Radić uvidio da bi to narodno jedinstvo bilo pogubno za hrvatski narod, da bi veliki dio srpskog građanskog sloja uništio hrvatsku državu i da se ne bi integrirali u tu državu, bio je prvi koji je proročkim govorom na 24. studenog 1918. godine, prije glasovanja o ujedinjenju sa Srbima, rekao: „Ne srljajte kao guske u maglu“, naglasivši pritom da je ovo prigoda našeg naroda da sa sobom upravlja i vlada. Bio je to jedan od najvažnijih hrvatskih saborskih govora, koji se rijetko citira, a sadrži tadašnje narodne interese.

Fanatizirana masa sastavljena od nekoliko tisuća pobornika bezuvjetnog ujedinjenja sa Srbijom htjela je provaliti u Sabornicu i ubiti Radića a smatraju i da je on protiv njihovog ideala – narodnog jedinstva.

LAUDONOVA LJUBAV

Dalibor Habeduš

NEŠTO NEPOZNATO

Već za rana jutra ustao je Laudon i zavirkivao na prozore da li su ustali i ostali ukućani. Bilo mu je teško da se pojavi prvi na dvorištu i začudio se kada je nedugo iza toga vidio porkulaba Pavu kako se već vraća onim putem, koji je spajao kuriju s trnovačkim naseљem.

Ogledao se Pave na okna Laudonove komore i pozdravio ga na vojnički način:

- Zar ste se već probudili, gospodine majore?

Odgovorio je Laudon:

- Izlaz sunca, to je i za me početak novog dana, gospodine porkulabe!

Sišao je u zeleno dvorište u čizmama, bijelim suknenim hlačama i oko vrata razgaljenom košuljom:

- Mislio sam da sam prvi, a tamo, vi ste se već vratili s nekog puta?

- Bio sam u selu, gospodine majore! ... Ovdje na granici može svaka noć donijeti i po neko iznenađenje, ali ove se noći nije ništa dogodilo! ... Odredio sam ljudima današnji posao i sada ćemo, ako je po volji, na mali zajuttrak!

Laudon je pozvao svog vojnika i pošao do bunara, ograđenog kamenom ogradom i pokrivenog drvenom nadstrešnicom.

Primjetio mu porkulab:

- Pa spremili smo vam čabrić u vašoj sobi, gospodine majore!

Laudon se osmjehnuo:

- Privikao sam na zdenac ili na neki potočić, gospodine porkulabe! ... I čini se kao da me to osvježuje! ... A koliko smo se puta, tamo dolje na Krimu, a kasnije s Trenkom po Slavoniji i Šleskoj, nadvijali i iznad nekih močvara! ... Bilo je glavno da probudimo lica, a o nekim poljepšavanjima nismo ni imali vremena da vodimo računa!

I započeo je s onim vojničkim jutarnjim pranjem. Vojnik je izvukao kablič pun hladne planinske vode; Laudon je skinuo košulju, sagnuo se i hladni su mu mlazovi okvasili glavu i gornje tijelo.

Bio je Laudon vitka, ali i čvrsta mišićava pojava, a vidjeli se na prsima i leđima i oni ožiljci rane, zadobivene

u šleskome ratu, koju je mogla preboljeti jedino silno otporna vojnička narav.

Otrljao ga vojnik s grubim ručnikom, i kada je Laudon na se navukao košulju, začudio ga što je ispred dvorišnih kurijjskih vrata ugledao i trnovačku gospođicu.

Zbunilo ga nešto nepoznato, uspravio se na vojnički pozdrav i podigao ruku da skinje svoj trougli klobuk, i tek se onda dosjetio da je u košulji i bez vlasulje.

Naklonio se dosta duboko s upravo kavalirskom kretnjom desne ruke i priznao posve iskreno:

- Oprostite mi, gospođice, ali ja se doista nisam nadao da ću već u ranu zoru imati toliku sreću! ... I kako sam uvijek bio nespretnan, tako mi se moralo i jutros dogoditi!

Smiješila se trnovačka gospođica:

- Ja vas zbilja ne razumijem?

- Susreli ste me u tako manjkavoj toaleti!

- Pa i ja sam sinoć bila bez perike, gospodine Laudon!

I trnovačka gospođica bila je vidljivo zbunjena i neka-ko spontano spomenula ime Laudon, a ne „gospodine majore“. Kao da je to ime bilo jače od njegove službene titule.

Prošle je noći mnogo razmi-

šljala o tom čudnom čovjeku, koji je sada stajao pred njom bez ikakvih vidljivih vanjskih vojničkih oznaka, ali u kom se mogao slutiti jedino vojnik.

Spadao je Laudon među one rijetke ljude čije se ime brzo pamti i koji postaju popularni a da bilo gdje ističu i svoj službeni položaj.

Razmišljala je noćas o njem trnovačka gospođica i činio joj se sasma drugačiji od svih časnika, koji su često zalazili u njihovu kuriju.

Bilo je među njima mnogo i domaćih i stranih prezimena; mnoga od njih povezana i sa slavnim predikatima, ali sve to nije bilo od toliko snažnog utjecaja kao ovo čudno prezime – Laudon – u kom se slutilo i nešto više od svih ostalih, iako je taj crvenokosi čovjek bio tek prije nekog vremena u središtu jednog uzbudljivog vojničkog procesa, a sada samo major Ličke pukovnije sa sjedištem u upravo malom i zabačenom mjestancu Buniću.

Pošli su na zajutrak i kada je porkulab Pave ponovno otišao do sela Trnovca, spomenula je gospođica Laudonu:

- Možda da to i nije taktično, gospodine majore, ali ja i sama ne znam zašto vas nazivljam samo gospodinom Laudonom, a ne i s vašom službenom titulom!

Osmjehnuo se Laudon:

- Pa i to je suvišno, gospođice! ... Bilo bi dostatno da me nazivljete Laudon! ... Tako su me uvijek nazivali oni, koje sam smatrao neka-

ko svojima!

- Svojima? – zagledala se u njegove zelenkaste i mirne oči.

- Možda sam i krivo rekao? ... Ali mi ne smijete zamjeriti! ... Ja vam imam vrlo malo prijatelja. ... Vrlo malo ljudi koje podnašam i koji mene razumiju. ... Među te spadaju i vaša braća, pa kada su oni moji, osjećam se i u tom vašem dvorcu kao da sam negdje kod svojih!

Govorio je zamišljeno i kao da se bori sa svojim riječima. Bilo je u njegovom životu vrlo malo časova kada je i odavao ono što je inače živjelo samo u njegovim mislima:

- A taj pojam „kod svojih“. To sam rijetko kada osjećao, gospođice! ... Bio sam uvijek kao neki stranac! ... Pa i kod oca! ... Govorio je sa mnom kao što bi govorio i sa svakim drugim mladićem, u kome je prije svega gledao samo budućeg kadeta! ... Onda sam otišao u Rusiju i čitava je mladost protekla po vojarnama i ratnim logorima! ... Nikome se nisam mogao pravo odavati; znam da su svi oni drugi imali svoje vlastite želje i ciljeve, i ako sam kadgod što proživljavao, bilo je to samo u mojim mislima! ... Možda da me ljudi smatraju i nekim egzaltiranim čovjekom, ali ja se od njih ipak ni u čem ne razlikujem! ... I kadgod bi ja htio živjeti u nekom sretnom miru, u nekom toplom domu, onda dolaze neke nove prilike i ja se ponovno gubim samo u vojničkim poslovima!

Gledala je gospođica tog ču-

dnog čovjeka, koji se je i po svojim izjavama toliko razlikovao od ostalih trnovačkih gostiju.

Oni su uvijek bili puni nekih laskavih riječi, hvalili njezinu ljepotu i pomno pazili na svoje vanjštine, a taj Laudon sjedio je pokraj nje posve jednostavan i u razglašenju košulji.

Nastavljao je ozbiljno i kao da i nije njoj govorio. Pogled mu počivao na srebrnom pladnjiću i na prstima desne ruke, koje su kadgod dotakle i onog drška od porculanske šalice.

- Poslovima? – osmjehnuo se nekako gorko. – Pa sve to i nisu neki poslovi! ... To su najobičnije dužnosti, a moje me sanjarije odvede tako daleko od stvarnosti! ... Htio bi doživjeti nešto veliko i snažno, a donose mi na potpise neke spise o bijeljenju kuća, raspodjeli straža i popravljanju dotrajalih mostića! ... I tek u ovoj samoći vidi čovjek kako je lijepo imati dom! ... Dom?

A onda je nenadano podigao glavu i zagledao se u trnovačku gospođicu:

- Ali što ja to trabunjam?

- Govorite, Laudon! ... Vaša su pričanja tako neobična!

- Neobična i meni samome! ... I čudi me kako sam došao na te misli? ... I zašto? ... Pa to je tako daleko od svega onoga što sam jučer i htio i vjerovao kao u moj jedini životni put i cilj!

Zagledao se na čas u ona tako topla i zamamna kurijaska okanca i priznao iskreno:

- Možda da je i ovaj vaš lijepi dom pun takvih provokacija. ... A možda i nešto drugo? ... Istina je da dosad nisam nikada tako osjećao! ... Kao da se u meni probudilo nešto posve nepoznato? ... Lijepo ali i čudno, gospodiце!

Slutila je trnovačka gospodiца što se sakriva iza tih Laudonovih, možda i dosta nespretno stiliziranih, ali nesumnjivo iskrenih riječi.

I njoj se na čas pričinilo da bi ta njihova kurija bila daleko i ljepša i zanosnija kada bi u njoj živio i taj tako neobični i za nju tako ugodni čovjek.

Govorio je Laudon još o mnogim svojim ratničkim uspomnama; pošli su zajedno i u gaj pun hlada i tišine, i kada se nakon objeda vraćao u Bunić, bilo mu je

kao da se čitav onaj kraj promijenio.

Kao da se probudio nekim radosnim životom i kao da je iznad onih šuma i krša nestalo one tmurne i sablasne sjene, kako jedna bijela žena lebdi sa svojom fatalnom kosom preko ramena iznad austrijskog konfina, nedaleko turske međe.

Počeo je vjerovati da bi se i u toj tihoj zabiti moglo savi ti jedno toplo porodično gnijezdo, i gundao u svojim mislima, jašući daleko ispred svojih vojnika:

„I tko bi si mislio da bi se to moglo dogoditi ovdje? ... Tako daleko od Tootzena i Livlanda! ... Tako daleko od roditeljske kuće!“

Počeo je vjerovati i u ispunjenje te svoje nenadane i čudne čežnje, i kao da su se

sve više blijedili oni njegovi prijašnji zanosi.

Zar nisu njegova maštanja bila prije puna i ruskog dvora i Friedrichovog berlinskog burga i caričinog Schönbrunn? Zar nije upravo upijao sve one portrete mnogih vojskovođa i njihove brončane i kamene spomenike?

Lutao je po Beču napola gladan i zastajao ispred svakog spomenika, pročitavao njihove uklesane napise i vjerovao da će jednom i ime Laudon osvanuti na nekom velikom položaju!

A sada? Sada se zanašao jedino za tišinu jedne osamljene kurije i za pojavu trnovačke gospodiце!

Nastavit će se ...

The arrival of Ernest Gideon baron of Laudon

Unusual solution of the observed problem

"Laudon's grove" was, of course, grown, with a help of forestry office of 1st Lika regiment, specifically captaincy of Buni , in 1746 on the live sands of Krbava field, by the man of this same name, Ernest Gideon baron of Laudon himself.

And there is how it happened.

"Laudon's grove is one of the oldest culture of common oak (*Quercus robur*) which captain Laudon grew on live sands of Krbava field in 1746."

"Captain Laudon comes to Buni , and in the same year starts afforestation, and it's been forested over 30 ha. Same action were taken in the years that came, and also centuries. There were planted broad-leaved trees that suited this flooded area of Krbava field, and these are notably common oak and poplar.

With establishment of property counties, in Laudon's grove were planted common and black pine tree, acacia and chestnut."

According to statistical description of forester Šandor Perco in 1895 "size of grove was 813,79 acres or 467,50 ha".

"Afforestation plan defined the technique of afforestation and the type of seedlings, and common oak was selected, and he was produced in this command area. Foresters knew that this is flooded area and that the ground waters were suitable for common oak, which demonstrates that foresters conducted expert businesses, and captain Laudon was executer of the tasks that were placed for him to do.

ČOVJEK KAO ZRELA OSOBNOST

fra Petar Fili, OFM, Zagreb

Pravila i kriteriji za ocjenjivanje zrelosti prema nauci Isusa Krista i u svjetlu personalne psihologije i njezinih za etnika: E. Eriksona, C. Rogersa, E. Fromma, V. Frankla, W. G. Allporta i G. Cruchona.

1 - Zreo uvijek ima svoj JA: misli svojom glavom; odlučuje svojom voljom. Uspješno se brani od iracionalnih i negativnih utjecaja i svoje naravi, i okoline.

2 - Ima prijatelje: sposoban je voljeti ljude, živjeti za njih i s njima. Ima osoba u čiji život ulazi s prijateljskom ljubavlju i kojima dozvoljava da uđu u njegov život s istom ljubavlju.

3 - Uravnotežen je na području osjećajnosti: ne podliježe eksploziji srdžbe, sljepilu euforije, ropstvu strasti. Ne guši svoje teške osjećaje u alkoholu, drogama, sanjarenju, psovankama. Nije sputan uskogrudnim brigama, zarobljen u svoj, sebi ni svijet. Teške osjećaje svladava smireno, bez ispada, bez dramatičiranja; ne pribjegava praznovjerju. Prihvaća sebe; podnosi osjećaj frustriranosti; na neprijateljstva i neprihvatanje ne uzvraća agresivnošću u ili neprijateljstvom.

4 - Ima jasan životni cilj. Svoje misli, riječi i djela usmjeruje prema njemu. Sve vrijeme stavlja u službu cilja. Stalno je koncentriran na cilj i ne zarobljava se ni uspjesima, ni neuspjesima, ni poslom, ni odviše sitnim avim pravilima života.

5 - Realistički gleda na život i spreman je na zalaganje. Objektivno sudi o stvarima, događajima i osobama;

sposoban je rješavati probleme praktičnog života i društvenih odnosa; ustrajan je u ostvarivanju planova. Ocjenjuje realno okolnosti, uspijeva u svom naumu i to ga potiče da se još više zalaže.

6 - Objektivno gleda na sebe i spreman je na humor. Ne živi u iluzijama; ne laže sebi; ne uzdiže se i ne ponižava se. Objektivno ocjenjuje sposobnosti i ograničenosti, mjesto u društvu, rad. Na manjkavosti reagira blagim humorom, prihvaća i stvarnost kakva jest.

7 - Stalno proširuje svoj životni nazor, obogaćuje iskustvo. Spreman je na razgovor, stalnu korekturu, mijenja sudove jakim dokazima koje prihvaća od pametnijih, u enijih, zrelijih, boljih ljudi.

8 - Preuzima na sebe odgovornost za svoje riječi i za djela onih koji su radili po njegovoj naredbi, volji, pod njegovim utjecajem; po njegovu primjeru. Ne umanjuje, niti uvažava odgovornost za svoje riječi.

9 - U teškoćama oslanja se maksimalno na sebe. Ne opterećuje druge. Teškoću podnosi strpljivo, nije impulzivan, ne oklijeva, nije tjeskoban. No spremno prihvaća pomoć kada mu je potrebna.

10 - Pronalazi ravnotežu između otvorenosti i zatvorenosti; ne gubi se u društvu i ne bježi u izolaciju. Ima vremena za sebe, ne isključuje druge. Drugima prilazi kao individuum, a u individualnosti je svjestan drugih. Individualnost u obogaćuje druge, a oni njega obogaćuju svojom raznolikošću.

11 - Prihvaća druge sa svim kvalitetama i slabostima, s njihovom širinom i skućenošću; prihvaća ih kao drukčije. Zna da je prihvatanje drugoga temelj dijaloga i prilagodljivosti, a neprihvatanje drugoga izvor neuroze, agresivnosti, bojažljivosti, egoistične reakcije kao i lažnog ponašanja. U odgoju prevelika sistematičnost i uniformiranost mogu ugušiti osobnost.

12 - Prihvaća kritiku i sugestiju, pa i ne dobronamjernu, misleći na ono što se govori, a ne tko govori; znaju i da će mu neprijatelj reći i ono što mu se prijatelj ne usudi reći.

13 - Usmjeruje sve težnje i aktivnosti da ostvari životni poziv. Životnim nazorom na svijet osmišljava svaku misao, riječ, djelovanje. Cjelovito gleda na život. Vjerom (ukoliko ne traži vlastitu sigurnost, interes i sentimentalno zadovoljstvo) formira ljestvicu vrednota podvrgavajući niže višima.

14 - Hrabro se suočava s tragičnim, nepredviđenim situacijama koje dovode u pitanje životno opredjeljenje, zvanje, ili samu egzistenciju (smrt drage osobe, neuspjeh u poslovima, politički neuspjeh, nepravda, gubitak dobrog glasa, bolest koja ga diskvalificira, neostvarenje pravedne težnje...). U takvim situacijama dolazi do izražaja uvijekova vitalnost, energija, hrabrost, pozitivni konstruktivni snalažljivi duh. Ako možeš gledati kako se ruši tvoje životno djelo, ostati miran, i nakon toga i naprijed – ti si zreo uvijek.

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pita od oraha ili maka

Sastojine za tijesto:

20 dkg maslaca,
1 jaje,
2 vanili šećera,
1 kockica kvasca,
35 dkg brašna i
1 dcl mlijeka.

Sastojine za nadjev:

pekmez od marelica,
20 dkg mljevenih oraha i
20 dkg šećera.

Pripremila:
Marija Dragun rodj. Takši

Snimio: Matej Kristan Mirkovi

Izrada tijesta:

U 1 dcl toplog mlijeka staviti kockicu kvasca da se otopi.

U posudi pripremiti 35 dkg brašna u koje se stavi 20 dkg maslaca i utare se s brašnom. Zatim dodati 2 vanili šećera, 1 jaje i rastopljeni kvasac u mlijeku. Zamijesiti tijesto te ga razdijeliti na tri dijela. Tijesto razvaljati na veličinu tepsije, slagati u tepsiju jedno na drugo, ali prije namazati pekmezom i nadjevom. Zadnje tijesto samo staviti, ne mazati.

Peći u zagrijanoj pećnici na 200 C oko 30 minuta.

Na ohlađen kolač preliti glazuru od čokolade.

Priprava nadjeva:

Pomiješati 20 dkg mljevenih oraha s 20 dkg šećera.

Glazura od čokolade:

Kuhati 3 rebra (7 dkg) čokolade, 7 dkg šećera i 3 žlice vode. Kad se počne zgušnjavati, prestati kuhati i dodati 7 dkg maslaca. Preliti preko kolača.

ZLO IN NE ZASTARJEVA

Velecijenjeni gospodine Dragun !

Suditi se mora zlo incima i po zapovjedni koj odgovornosti, koja se rabi i u internacionalnom pravu, što sada doživljavamo i na sudu u Haagu.

Pod naslovom "Zlo in ne zastarijeva" od 30. 10. 2006. g. dao sam poticaj Hrvatskom Svjetskom Kongresu, koji je nakon toga u svojoj izjavi za tisak javno tražio izvršavanje lustracije, i to ne samo rije ima nego konkretno i na pravosu u.

U privitku se nalazi taj moj tekst, pa Vas molim, objavite ga u idu em broju Vašeg Glasnika.

P.S.

Liliana je bila malo dijete kada su partizani natjerali njenog oca da si kopa grob, iznad kojeg su ga onda partizani premlatili kundacima, i još poluživog bacili u grob, te zatrpali zemljom.

U Latinskoj Americi Liliana je pronašla jednu knjigu u kojoj je to zvjerstvo to no opisano, pa je Liliana ak i pronašla jednog od po initelja, nepokretnog starca u kolicima. Liliana ga je upitala zašto je napravio to zvjerstvo, a on joj je samo odgovorio "to nije dobro - to nije dobro". Na to, Liliana mu je zaželjela još dugi, dugi život, te da mu je slika po injenog zvjerstva stalno pred o ima.

Pošto mnogi zlo inci ve umiru od starosti, krajnje je vrijeme suditi im, pa makar se oni nalaze nepokretni i u kolicima.

...dok mu živo srce bije!

Dragutin Vardaj

MOŽE LI BEZ , , DŽ, Š I Ž?

Postovani Dr. Dragun,

Moram Vam pisati da bi bilo puno lakse citati hrvatske rijeci u clancima kad bi, kao mnogi drugi, jednostavno napisali "c" za "c" ili "c", isto tako "z" za "ž" i "dj" za "d", te "s" za "š". Svaki covjek moze lahko vidjeti sto je misljeno. Sa ovim izostatkom slova, kadkad dva-tri u jednoj rijeci, tesko je citati clanak. Ne mislim s time kritizirati,

nego lakse napraviti citateljima u inozemstvu, koji su nauceni na takav

nacin citanja. Na Vama je da se s tim prijedlogom slazete ili ne.

Sa postovanjem,

*Hilda Marija Foley
hmfgsf@juno.com*

NAGODBA HDZ-a i SDP-a

U civiliziranom svijetu se ispituje pojedince poput Štroka i Ostoje, otkud im novac i jesu li platili porez, a ako nemaju dokaza onda im se imovina oduzima i još ih se kažnjava.

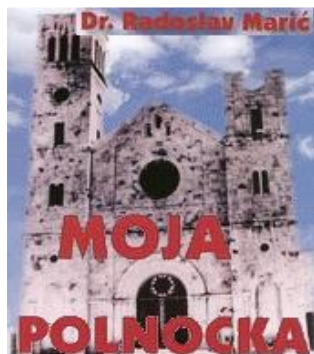
Oni u stvari u "Raju na zemlji" peru novac iji su "vlasnici" društveno-gospodarska grupa znana kao Skupina Hennessy i druge sli ne grupice iz nekih regija.

Koliko je milijuna zaradio gospodin Štok u UK i koliko je poreza platio?, a koliko je Lini evih skrbni kih ra una utopljeno i uklju eno u te Štokove podvige?

Pozdrav

*Radovan Smokvina
rsmokvina@yahoo.de*

Oglas

Dr. Radoslav Marić MOJA POLNOČKA

DRUGI O KNJIZI

Dr. Jere Jareb, USA : «Ovu se knjigu moralo napisati.»

Jozo Suton: «Ovo je mogao napisati samo onaj tko ima istu savjest.»

Smiljan Orkovi : „... knjiga je velika stvar, na tvoj poseban način razotkrivaš strahotu Hrvatske, pogotovo kad se uzme u obzir da ni to raskrinkavanje užasnog stanja ne izaziva reakcije koje bi trebale biti vulkanskih razmjera. Kako mi kao narod možemo podnositi ovakvu prljavštinu u svojoj sredini?„

Franjo Radošević : “ When in High School, Dr. Maric, together with other students (notably Bruno Busic), organized a secret patriotic Organization “TIHO” when his “Calvary” begun. Anyone, who would like to learn about UDBA's methodology and bureaucracy, should read this book. Those of us, who lived under the same conditions, and were lucky not to be relentlessly prosecuted by UDBA, will realize how lucky we indeed were.»

Zvonko Pandžić Mislim da valja o tvojoj životnoj priči kao paradigmi mnogih hercegovačkih sudbina u "oskudnim vremenima"....

Franjo Talan: «Samo je naša istina spasiti od propagande jugonostalgičara i komunista i beskičmenjaka, kao i svih onih Hrvata kojima je 70 godišnje blaženje i zatajivanje vlastite povijesti ušlo u "gene" i ne mogu ga se osloboditi, već papagajski ponavljaju "bilo nam je bolje".

Dr. fra Andrija Niki : «Iz knjige dr. Marića je upravo vidljivo koliko nam je bilo bolje i koliko su oni pazili na nas, a jednim dijelom to je napredni svijet plaćao u vidu pomoći Jugoslaviji i Titu. Oni koji su nas pazili danas su se opet ugurali u sve pore života, a "informativni sustav" izrastao na mislima "klasika marksizma" i školi druga Staljinca nesmetano nastavlja svoj rad i već u zametku zaustavlja svaku pozitivnu hrvatsku misao, rekli bismo proizvodi autocenzuru».

U PRODAJI

Knjiga se može kupiti u USA: KAMEN, POBOX 656, ANSONIA, CT 06401, cijena \$30.00

ZAGREB, 10090, Stjepana Draganića 7, ili u knjižarama: Algoritam Gajeva 1, (Hotel Dubrovnik), NOVA STVARNOST, Kaptol 27, Kruh Sv. Ante, Kaptol 6, LIBRIA, Ilica 7 i 30, Petrinjska 2. (150 HK), u Osijeku Knjižara Nova, Trg Ante Starčevića

Knjižara Bago, Martićeva 30, POSUŠJE, BiH, 30 KM.

Na internetu Ukućajte : www.hakave.org, onda pod MOJA POLNOČKA ili od

<http://amac.hrvati-amac.com>, (onda pod Kultura, pa Knjige, pa u tražilicu MOJA POLNOČKA)

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:
Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković